

צבעים ברוח

האווירה בטנדר הישן הייתה קודרת. בני המשפחה ישבו דוממים, כאילו היו זרים איש לרעהו. אביה ישב מלפנים, ליד הנהג. מראהו היה קודר. העצב והכאב ניכרו בכל תו מתווי פניו חרושי הקמטים שכמה מהם, דומה שהופיעו רק בימים האחרונים.

שרי ישבה מול אחיותיה, אסתר בת השנים עשרה וחצי ותמר בת האחת עשרה. אסתר הניעה את רגליה קדימה ואחורה בעצבנות. על פניה הייתה נסוכה הבעה של כעס. מבטה היה מרוכז בנקודה כלשהי בחלל ושיניה ננעצו בשפתיה הקפוצות. מדי פעם לכדו עיניה את מבטה של שרי וניכר בהן ריחוק, אותו ריחוק שהתקבע ביניהן עם השנים בשל ההעדפה הבלתי מסויגת לה זכתה שרי מאביה.

שרי הייתה הילדה החביבה על האב והוא לא הסתיר זאת. לשלוש בנותיו העניק שמות מהתנ"ך אך רק לשרה מצא שם חיבה קרוב לליבו, שרי. תחת אצטלת הילדה הבכורה, היא זכתה ליחס מועדף. "אכלת?" היה אביה חוקר, ולמרות ששרי לא איבדה גרם אחד ממשקלה הוסיף תמיד: "את מרזה מיום ליום...." מידי יום היה שואל: "איך היה בלימודים? את בטח הילדה הכי מבריקה שם!" וכל זה כאין וכאפס לעומת ההתפעלות המוגזמת שלו, לטעמה של אסתר, מציוריה של שרי והנבואה האבסורדית ששרי תגיע לגדולות בעולם הציור.

היה קל יותר לשווק את אסתר להוליווד כתואמת מרילין מונרו מאשר להפוך את שרי לרמברנדט. אך אסתר לא זכתה להכרה ביכולות המשחק שלה, שהיו הרבה יותר מרשימות, לדעתה, מציוריה המטופשים של שרי, שלא היה בהם דבר מלבד הרצון לגעת ברגשותיו של אביה, שגם היה היחיד שהתעניין בהם.

אך כשהגיעה הידיעה שעליהם לעזוב את הבית הגדול והמרווח באיספהן ולעבור למחסן נטוש בגינת אחד ממכריו של האב באותה העיר, הייתה זו שרי שנהגה בבגרות ובאומץ, בעוד אסתר הגיבה בכי ילדותי. שרי קיבלה את הבשורה בשלווה, חיבקה את אביה והרגיעה אותו באמרה ששום דבר לא יערער את המשפחה כל עוד כולם נמצאים יחד. אחרי דבריה אלה, אביה שכח שגרים בבית עוד אנשים, ובהם אסתר, שהגירוש מביתם גרם להם מפח נפש שאינו יכול להימחק במילים יפות או בחיבוק תומך. תגובתה של שרי הצדיקה מבחינתו את ההערצה שחש כלפיה.

בהשוואה להתנהגותה האצילה של שרי, אסתר נראתה נוקשה ובלתי מתחשבת. היא אומנם הבינה את המצב וניסתה לגלות השתתפות במצוקתו של אביה, אך העובדה שקיבלה את הבשורה יום לפני העזיבה בעוד שרי ידעה עליה שבוע קודם, הגבירה את הטינה שחשה כלפיו. הסברו של האב שעשה זאת למענה, כדי למנוע ממנה טלטלה רגשית – הכעיס אותה עוד יותר והתנהגותה כלפי אביה הפכה בוטה ומרושעת. איש לא שפט אותה על כך. כולם הניחו שהמכה שניחתה עליה היא שגרמה לה להקצין את התנהגותה.

שרי הניחה את זרועה על כתפי אחותה האחרת, תמר, כשאצבעותיה משחקות באחת משתי הקוקיות, שהיו מתולתלות ורכות. בתגובה הרימה תמר לעברה עיניים שחורות

עמוקות. היא שמחה על הטיול המשפחתי שנפל עליה כך פתאום. מבטה של שרי חלף שוב על פניה העצובות של אסתר והיא חשה חמלה כלפיה. אסתר תזדקק להרבה תמיכה במקום החדש אליו הם נוסעים. היא ניסתה שוב ללכוד את עיניה, אך אסתר הביטה החוצה, אל הכביש.

הטנדר עצר ליד בית מפואר ופניה של אסתר אורו פתאום. היא קפצה מהטנדר ועמדה נטועה במקומה, עיניה פקוחות לרווחה. המעבר אליו הכין אותה אביה לא נורא אחרי הכול. היא פתחה בריצה מאושרת לעבר הבית, שפסקה באחת עם קריאתה של אימה. די היה בשמיעת שמה מפי אימה, כדי שתביט הלאה מן הבית היפה לעבר מבנה כעור שניצב בעורפו, ותבין שזהו המשכן שחיכה להם: מחסן עלוב שאליו לעולם לא תביא אף אחד מחבריה. הילדה שכל חייה הייתה מוקפת בחברים, מצאה עצמה על סיפה של בדידות גדולה.

מראהו של פנים המחסן היה קשה עוד יותר. הכניסה שימשה מעין סלון, והוצבו בה מיטה ושולחן כחול דהוי, שרגליו שחוקות. מאחוריו ניצב קיר מחוספס ומבוקע, אפור מאבק. פתח נמוך הוביל אל מטבח קטן ולצידו חדרן של הבנות, קיטון קטן מידות שבקושי הכיל את הארון הקטן אשר דלתו התלויה על ציר אחד, התעקשה להיפתח ולחסום את הכניסה לחדר. בחיבור בין שני הקירות נפרשה יריעה של ניילון, אשר כיסה על שבר ענק שנפער לאורכו של הקיר. אפילו שרי לא יכלה להסתיר את ההלם שחשה לנוכח המראה.

אסתר יצאה בהפגנתיות מהבית והתיישבה מתחת לעץ התות הגבוה, מוחה את דמעותיה. חלומה להיות שחקנית הוליוודית נגדע ברגע אחד. כיצד תוכל לדמיין את עצמה הולכת על השטיח האדום בתוך בית כה עלוב? כיצד תוכל להאמין לחלומותיה? כיצד תוכל לחלום בכלל? עד כה, כל מי שהביט בה ידע שהתברכה בכישרון גדול למשחק, אך עתה לא היה מי שיצפה בה עוד. איש לא יאמין ביכולותיה של הילדה שגרה במשכן למשרתים, מאחורי ביתה של משפחה עשירה. היא הרגישה מחוקה.

אימה התיישבה לידה, מניחה את ידה על כתפה ללא מילים. אביה לא הבחין במה שעובר על בנותיו, והיציאה הנסערת של אסתר מהבית לא מנעה בעדו מלהמשיך ולהציג בפני שרי את החדר העלוב. הוא פתח את החלון וחיך למראה השמש. שרי עמדה בסמוך לו, מביטה בחיכוך ושותקת שתיקת מוות. כל מה שביקשה בליבה היה שיצא מהחדר ויניח אותה לבדה עם אבלה. לפתע, קולו נשבר. המסכה שעטה על עצמו נסדקה מול פניה של שרי, שהיו קפוצים בהבעה של איפוק. עתה הבינה סופית שאפילו אביה, עם כל כישוריו העסקיים, יתקשה להתרומם מהמקום הנמוך אליו התדרדר.

שרי התיישבה על המיטה, שהשמיעה צלילי חריקה צורמים. לא נותר בה כוח לעודד את אביה. לפני שלשה ימים, כשהבין שאביו לא יחזור בו מדרישתו שיפנו את ביתם היפה, שב ושווה על כך עם שרי, והסביר לא את טיב הסכסוך שבעטיו יהיה עליהם לעבור לדירה קטנה, שונה בתכלית מהבית אליו הורגלו. הוא זכה לעידודה, אך גם היא לא שערה שאין מדובר בדירה אלא במחסן שלא היה ראוי למגורים.

שרי חשה צריבה עולה מתוך גרונה ומאיימת לפרוץ החוצה. ריחו של הטחב הגביר את תחושת הבחילה. במהירות ניגשה לחלון הפתוח ונשמה אוויר מלוא ריאותיה, אך דומה שהדבר רק הגביר את הקבס שעלה בה. ארוחת הבוקר נפלטה מפיה אל רחבת הדשא. רק

כשניגבה את פיה הבחינה בנער שישב בבית הסמוך, מתבונן בה דרך חלון גדול פתוח לרווחה. היא הביטה בו, נבוכה מכך שנאלץ לצפות במחזה המביש. עודה טרודה במבוכתה, נשמעו צעקותיה של אסתר שנכנסה חזרה לחדר, טורקת את דלת הארון שעמדה בדרכה: "איך אפשר שנגור פה שלושתנו... אין פה מקום. אני עוד אמות פה בחדר..." צעקותיה החזירו אל החדר את אביה, ופניו כפני ילד שנתפס בקלקלתו. שרי סגרה את תריס העץ כדי שהצעקות יעומעמו מעט, תוך שהיא מגניבה מבט נוסף לעבר הנער שעדיין הביט בסקרנות בדיירים החזשים המתגוררים במחסן, צורחים ומקיאים דרך החלונות על הגינה המטופחת.

האב ניגש לאסתר ושלה אליה ידיים המבקשות לנחם במגען. אך אסתר לא התרצתה, היא הוסיפה לצעוק ולסלק את ידיו של אביה. הוא עמד בקושי, רגליו רועדות, כאילו עוד רגע לא תשאנה את עומס גופו, ומייד התמוטט על המיטה כשק תפודים. אסתר הפנימה מייד את שינוי התפקידים, ומיהרה להטיף מוסר לאביה: "איך לא חשבת עלינו, איך סמכת על אבא שלך שידאג לנו, לבנות שלך, איך זה שלא חסכת כסף ושמרת אותו לשעת צרה?" שרי הודתה בינה לבין עצמה שהשאלות האלה הטרידו גם אותה. מבטו של האב עבר אליה, אדם מפוחד שבין לילה מצא את עצמו נשלט בידי בנותיו, נותן את הדין על תמימותו ועל טיפשותו. שרי, בפעם הראשונה, חרגה ממנהגה ולא זיכתה אותו בתגובה תומכת. הוא התיישר על המיטה והביט נבוך באסתר שהחזירה לו מבט של בוז.

שרי הושיטה ידיה לאסתר, לחבק אותה, אך אסתר סילקה את ידיה. "יהיה בסדר", שרי הבטיחה, "כרגע סבא מאוד כועס על אבא, אבל את יודעת שהוא לא ייתן לנו לגור במקום כזה, אולי הוא גם ימצא את האדם שגנב לו את היהלומים והכול יחזור להיות כמו קודם, את יודעת כמה הוא אוהב אותנו. זה עניין של כמה ימים".

"כמה ימים? אני לא יכולה להיות פה אפילו דקה!" צרחה אסתר וגרמה לאימא שלה לחדול מעבודות הבית ולהיכנס בבהלה לחדר, "איך אצליח לעבור כאן כמה ימים? אם אני אעלם לכם אל תחפשו אותי, כי יותר מכל דבר אחר בעולם אני רוצה למות. לא רק שאיבדתי את כל החברים בגלל שעברנו לאזור חדש, עכשיו לא אוכל להזמין הביתה אף אחד מרוב בושה. לא יהיו לי בחיים חברים. אם אנחנו לא עוברים מפה תוך כמה ימים, אני בורחת, אל תחפשו אותי".

"תנסי להירגע". ביקשה אימה בקול שקט.

"למה שאני אירגע, איך אפשר להירגע פה? אני רוצה להגיד כל מה שאני חושבת, אני לא אסתום את הפה כמוך רק כדי שאבא ירגיש טוב, לא מגיע לו להרגיש טוב". "היא צודקת" אביה התערב, "תני לה להוציא את אשר על ליבה, היא לא הרעה בסיפור, האנשים שגנבו את היהלומים והביאו אותנו למצב הזה הם הרעים..."

"אנשים, אנשים, אנשים" אסתר קטעה את דבריו של אביה, "מה אתה מאשים אנשים ולא את עצמך? הגנבים יותר טובים ממך, הם בטח גנבו את הכסף כדי לדאוג לילדים שלהם. לא כמוך, שלא דאגת לילדים שלך. אתה לא יודע מה זה להיות אבא טוב, לא מילאת את החובה שלך כלפינו, סמכת על אבא שלך שידאג לנו ותראה לאן הבאת אותנו, אז אל תאשים אנשים בטיפשות שלך". אסתר הביטה סביב החדר ותיעוב בעיניה. "הנה, למשל, עכשיו אני רוצה להיות לבד, איך בדיוק אני עושה את זה?!"

אביה המשיך לשבת על המיטה, שותק ומביט בשרי בהתנצלות.

"מה אתה מבקש שליחה משרי?" אסתר הלעיגה, "כל הזמן רק שרי. אתה צריך לבקש ממני שליחה. שרי אוהבת תנאים כאלה, זה משפיע על המוזות שלה, היא תצייר לך ציורי

רגשות מדהימים פה". אסתר עשתה בידיה תנועת ציור מגוחכת, "לא איכפת לה איפה גרים, העיקר שיש לה דפים וצבעים. אני זאת שזקוקה להתנצלות על כך שלא אוכל להיות שחקנית מי ייקח שחקנית שגרה במחסן המעופש כזה?" אסתר יצאה כשהיא טורקת שוב את דלת הארון שמיאנה להיסגר ובפעם הזו נכנעה למכה ונתלשה מהציר שהחזיק אותה. "לפחות היא כבר לא תפריע בכניסה". ניסתה שרי לבדח מעט את אביה. "זה היום הראשון, אחרי שבוע זה יראה יותר קל". אמר אביה. שרי חשבה שגם אחרי עשר שנים זה לא יהיה קל. היא טפחה לאביה על כתפו ויצאה למצוא לעצמה פינה שקטה בחוץ.

מאוחר יותר שכבה שרי על המיטה הזוגית לצד שתי אחיותיה. מביטה בפניה השלוות של אסתר שלא נותרו בהן סימני הסערה. לחייה היו סמוקות מעט מהחום ושפתיה היו צרות ואדמדמות גם עכשיו כשישנה. פלא, חשבה שרי, שדווקא אסתר נרדמה מהר, בעוד היא עצמה מסתובבת מצד לצד במיטה, לא מסוגלת למצוא תנוחה נוחה. ואולי אין זו אי הנוחות שמטרידה אותה, אלא המוח שקודם קיבל את המציאות החדשה כמות שהיא, ורק עתה מצא זמן לבודד מחשבה אחר מחשבה, בסדר ובעוצמות ששרי תוכל לשאת. היא נשקה לאסתר. מנצלת את שנתה. אין סיכוי שאחותה תרשה לה או לכל אדם אחר לנשק אותה ותסתכן בכך ששאריות רוק יוותרו על פניה החלקות. גם כשהיא אוכלת, היא מעדיפה למצוא לעצמה פינה רחוקה מכולם, כדי שאיש לא ינשוף על הארוחה שלה.

מעבר לדלת נשמעה התלחשות, אך דבריהם של הוריה נשמעו בבירור. "איך הם נכנסו לחדר מבלי שאף אחד ראה אותם? את היית כל היום בבית, אף אחד לא נכנס אלינו, וגם אם מישהו נכנס - איך הוא ידע איפה המפתח?" שאל אביה.

"אולי פעם לא שמת לב ומישהו ראה אותך?"

"אף פעם לא החבאתי את המפתח של הכספת לפני שנעלתי את עצמי בחדר. חוץ משנינו אף אחד לא ידע היכן מוסתר המפתח". לרגע השתרר שקט, ואז אביה הוסיף, "זה גם מישהו שידע שבשבוע הקודם קנינו בכל הכסף שהיה לנו יהלומים. זה מישהו שידע שאנחנו מתכוונים לברוח לאמריקה".

"האחים שלך ידעו שאנחנו מתכוונים לברוח. הם יודעים גם שקניתם יהלומים?"

"לא. גם לא הדודים שעובדים איתנו. נכון שאף אחד חוץ מהאחים שלי לא יכול היה להיכנס לבית בלי בעיה, אבל אין סיכוי שהם גנבו את היהלומים. אילו היו גונבים, הם היו מחזירים מייד. הם לא היו צופים באבא שלי כשהוא זורק אותי כמו כלב מהבית, מבלי לעזור לי. הם גם לא היו יכולים לראות את אבא שלי סובל. הם לא הגנבים, אין סיכוי". "אל תדאג שלמה, עוד כמה ימים והכול יהיה בסדר. עוד כמה ימים ואנחנו נחזור לבית של אבא שלך. הוא לא ייתן לנו לגור בתנאים כאלה, במיוחד לא לשרי, אתה יודע כמה הוא קשור אליה ואוהב אותה".

"לא, לצערי אני לא חושב שזה עניין של ימים אחדים, אלא אם כן הוא ימצא את היהלומים או את הגנב, אבל אין סיכוי שזה יקרה". הוא שתק זמן מה, "מסכן, כל החסכוניות שלו הלכו. אני עוד יכול לבנות את החיים שלי מחדש, אבל אבא שלי כבר לא צעיר". הוא נאנח בקול. "הדבר הראשון שאני אעשה מחר בבוקר, יהיה להרחיק אותנו מהמקום הזה. אני אלך לבקש הלוואה מהאחים שלי, אעזוב את איראן ואפתח לי עסק קטן בארה"ב, את יודעת, אני מכיר את השוק הזה, אני אצליח להסתדר מהר. אני אלך ליצחק, אין לי כל כך אומץ ללכת לשמואל. זו תהיה מעין הודאה שמה שקרה הוא עונש על

שגזלתי אותך ממנו. אני אנסה קודם ללכת ליצחק, אני בטוח שהוא ייתן לי כסף, אבל אם הוא יסרב, אני לא אתבייש ללכת ולבקש משמואל".

"שלא תעיז להשפיל את עצמך, שלא תעיז לבקש כסף מאחיק, אם הם ירצו, הם כבר יבואו בעצמם ויציעו לך עזרה, אם לא יבואו בעצמם, סימן שגם אם תלך אליהם - לא יתנו לך. חכה עוד כמה ימים ונדע מה לעשות, נמצא דרך לחיות".

"אני לא יכול לחכות עד שהם יציעו לי, אני לא אתן לך ולבנות שלי לגור במקום כזה. מגיע לכן לגור במקום הטוב ביותר. אין לך מושג כמה קשה לי לחשוב שאת צריכה עכשיו לנקות את הבית של נאזיר ולעבוד שעות במטבח כדי לבשל להם בתמורה למגורים כאן. אני כל כך מצטער ומתבייש שהפכתי אותך ממעצבת תכשיטים מוכשרת לעוזרת בית ומבשלת".

"אני עדיין מוכשרת ויכולה למצוא לי עבודה חדשה".

"את כל כך טובה בעיצוב תכשיטים. אפילו השרשראות שעיצבת לבנות נראו כל כך יפה. הצורה שבה שיבצת את היהלומים בתוך שרשראות הפלסטיק..."

"שיבוץ שיניים, הכי פשוט". קטעה את דבריו "זאת הייתה העבודה שהכי פחות נהנית לעשות. הידיים רעדו לי. בכל זאת, המחשבה שאנחנו בורחים מאיראן כשעל הבנות שלי תלויות שרשראות וצמידים משובצים ביהלומים, לא הפסיקה להפחיד אותי. אבל ידעתי ששרשראות הפלסטיק הן הדרך היחידה והבטוחה להבריח את היהלומים מבלי לעורר חשד שאלה יהלומים אמיתיים".

הייתה שתיקה קלה. "אל תדאג, עוד נחזור לחיות טוב". קולה של אימה גווע לפתע והיא החלה להתייפח ואביה בעקבותיה.

שרי קמה מהמיטה ופתחה את החלון. גל קליל של רוח חלף על פניה מנסה להיטיב עם הישנים בחדר הקטן והמחניק. אויר הלילה הצלול הביא עמו ניחוחות ממקומות אחרים, טובים יותר, אל חמשת האנשים שפגשו את הסבל לראשונה בחייהם. שרי התענגה על ליטופה של הרוח. השמיים היו מוארים בכוכבים רבים, נקודות רבות של אור בתוך שממה חשוכה. כוכב אחד נפל, והיא עצמה את עיניה וביקשה משאלה לילית חרישית, שאסתר תמצא שלוה במקום הזה. כל כך הרבה היה לה לבקש והיא מצאה את עצמה מבקשת שלוה עבור אסתר...

בעבר, היום הראשון של פתיחת שנת הלימודים, היה יום מרגש עבור כולם. אך הפעם היה זה יום עצוב, שהבליט את הפער בין החיים בעבר לחיים בהווה. בית ספר חדש, חברים חדשים, מגורים חדשים, הכול חדש, הכול זר. שרי הביטה באחותה אסתר העומדת מול ארון הבגדים, מנסה למצוא לבוש הולם לבית הספר. סנטרה כמו נפל מעט מטה וגרם לפניה להראות יותר עצובות. "את רוצה שנלך לבית הספר ביחד?" הציעה לאסתר מתוך תקווה שהדבר יעודד אותה.

אסתר לא השיבה ושרי יצאה מהבית, מבחינה באחותה יוצאת כהרף עין אחריה ופוסעת בצעדים מדודים, מתאמצת לשמור על מרחק ביניהן. שרי ניסתה להאט את צעדיה כדי ללכוד את אסתר, אך זו דאגה לשמור על מרחק קבוע ביניהן, כשהיא משימה עצמה מביטה בעצים כמו מודדת את גובהם וצורתם.

שרי חייכה לעצמה. קשה לאסתר להודות בכך, אך במקום החדש ובתנאים החדשים שנוצרו - אסתר הייתה זקוקה לה. שרי החליטה למצוא דרכים להתקרב אליה עד שתמצא חברים חדשים.

כשהגיעו לבית הספר, חיכתה שרי בצד עד שאחותה נבלעה בתוך הכיתה, ורק לאחר מכן הלכה לעבר כיתתה שלה שהייתה כבר מלאה בתלמידות. היא התיישבה בספסל השני, בטור האמצעי, והודתה לאל שאיש לא ניגש אליה ולא התעניין בה.

את השעתיים הראשונות העבירה מחנכת שגם היא היתה חדשה בבית הספר, כך עלה מדבריה. היא הייתה אישה יפה ומטופחת ולבושה בטוב טעם: חצאית מעוצבת שהגיעה עד לברכיה וחולצה תואמת וצמודה שהחמיאה לגופה. המורה הציגה את עצמה כשהיא מלווה את זיבורה בחיוכים ועשתה רושם של אישה חביבה ונעימה. אך כשפנתה לשיעור - התברר לשרי שמדובר במורה תובענית וקשוחה.

בהפסקה הלכה שרי לעבר כיתתה של אסתר. היא קיוותה שהגורל המשותף ששתיהן חולקות יקרב ביניהן ואסתר תשמח לראותה, למרות שיחסייהן לא קרובים במיוחד. שתי בנות מכיתתה הלכו לצידה והתיישבו על ספסל קרוב. היא המשיכה לדרכה והבנות קראו בשמה. היא נאלצה לחזור על עקבותיה ולהתעכב לידן. בחזרה בשם נאהיד הציגה את עצמה ואת חברתה מינה. "איך קוראים לך?" "שרה".

"זה לא שם יהודי?" שאלה נאהיד ושרי הנהנה. הן התעניינו בבית ספרה הקודם והסתבר שהן מכירות חלק מן התלמידים, דבר שגרם להן לפתוח בשיחת רכילות. שרי הפגינה קוצר רוח, היא רצתה להספיק להגיע לכיתתה של אסתר לפני סיום ההפסקה. "אני מצטערת, אבל אני חייבת לעזוב אתכן כדי להספיק ללכת לכיתה של אחותי". "את תלכי כשאני ארשה לך". אמרה נאהיד בקשיחות והותירה את שרי לתהות אם נאהיד התלוצצה או שמא הייתה רצינית בדבריה.

קול גברי בירך לשלום את נאהיד. שרי הביטה לאחור ונבהלה. היה זה אמיר, בנו של נאזיר, בעליו של המחסן בו הם מתגוררים. הוא הביט בשרי והיא התפללה שהאדמה תפתח את פיה והיא תבלע לתוכה. היא כל כך חששה שהוא יספר לנוכחים על המשפחה שגרה אצלם במחסן ועל אותה הנערה שמקיאיה מעבר לחלון על רחבת הדשא של ביתו.

"תכיר זאת שרה". הציגה נאהיד את שרי בפניו של אמיר ושרי שמעה צליל של זלזול בקולה.

הוא הביט בשרי זמן ארוך שגרם לה להסמיק מבושה, אך הוא לא אמר דבר ולא לחץ את ידה. היה ברור לשרי שהוא אינו מעוניין להכיר את "בת המשרתים הקטנה". הוא פתח בשיחה עם נאהיד ומינה ושרי ראתה בכך הזדמנות לחמוק ולבקר את אסתר, אך חששה להשאיר את אמיר לבדו עם נאהיד ומינה, ולהעניק לו בכך הזדמנות לחשוף את סודה. לפחות לא ביום הראשון ללימודים. היא נותרה לעמוד במקומה וחיכתה לצלצול הגואל.

כשהצלצול הגיע, הבינה שרי שבעייתה לא נפתרה. אמיר ונאהיד המשיכו לשוחח בחוץ ולא מיהרו להיכנס לכיתה. היא פנתה לחזור לכיתה, אך נאהיד שוב פקדה עליה להישאר. "אני לא זוכרת שאישרתי לך ללכת".

שרי הביטה בנאהיד, מנסה למצוא משהו בפניה שיסביר את כוונתה. "אני פשוט מתעבת יהודים, הם 'ניג'ס' – טמאים. אני מתפלאת שנתנו לך ללמוד פה. עכשיו, אחרי שהבהרתי את דברי את משוחררת ללכת". שרי הלכה משם, אך מילותיה של נאהיד המשיכו להטרידה.

בשיעור מתמטיקה שרי הרגישה יותר טוב, היא לא ידעה אם זה היה טון דיבורו הרגוע של המורה שנסך בה בטחון ושלווה או שמא אהבתה למקצוע שלימד. מתמטיקה היה עבורה סוג של משחק חשיבה שהסעיר את מוחה, והיום שבו למדו מקצוע זה - היה בעיניה יום חג. בניגוד ליתר התלמידים, לא הייתה לה בעיה להבין את פתרון של הבעיות. לאחר שעתיים של לימוד מתמטיקה, שרי חשה נינוחה וסיכמה לעצמה שבעוד כמה ימים כולם יחשפו למוחה המבריק והדבר יאפיל על כל עובדה אחרת, כמו מקום מגוריה או דתה.

עם סיום הלימודים הלכה שרי לעבר כיתה של אסתר, ומצאה אותה יושבת לבדה ומביטה בהמולה שסביבה. לרגע רצתה להיכנס לכיתה ולעודד אותה, אך חששה שתשיג תוצאה הפוכה. היה לה ברור שעליה להכין את הקרקע לפני שתבנה מחדש את יחסיה עם אחותה. היא הביטה בה שוב, והיה לה ברור שהיא סובלת מאוד.

באותו היום, בדרכה חזרה הביתה, חלפה שרי על פני חורש קטן ועצרה ליד קבוצה של קני סוף, מנחשת שבסביבה מסתתר מקווה מים. היא פילסה לה דרך בעשבייה הגבוהה ונבלעה בתוכה. מול פניה נגלה אגם יפה בתוך חלקת אדמה שדומה שאיש לא דרך בה. היא הניחה את תיקה מתחת לראשה ושכבה על גבה נותנת דרור למחשבותיה, אלה לא היו נתונות לחשש מנחשים או מזוחלים אחרים, אלא מנוכחותו של אמיר בכיתה. המעבר לשכונה אחרת ולבית ספר אחר, היה קשה כשלעצמו, אך נוכחותו של הנער מהבית שבחצרו התגוררו - הקשתה עליה עוד יותר. היא חשה מאוימת, פן אמיר יגלה לבנות כיתה את קלונה, וקיוותה שיתמהמה לפחות עד שתספיק להרשים את התלמידים בהישגיה.

היא הוסיפה להרהר במצבה, שומעת את העוברים והשבים מדברים ביניהם. השמש שקעה, חלק ממנה כמו נכנס לתוך האגם וצבע אותו בצבעים אדמדמים וצהובים, זוהרים ומרהיבים. כך בדיוק נראים חיים אופטימיים, חשבה שרי ושלפה מתיקה את ציוד הציור, לא בכדי היא נסחבת איתו לכל מקום, לעולם לא תדע מהיכן יגיעו אליה המסרים הרגשיים שיעוררו בה את המוזה לצייר. היא החליטה לצייר את השיחים שצמחו על שפת האגם, אך קודם היה עליה להחליט איזה רעיון בכוונתה להעביר. אביה קישר כל עץ בביתם הקודם למצב רוח, אבל לאחר מכן, מצאה שאביה משוחד, הוא אהב את הפירות על פי הופעתם בעונות השנה המתחלפות, ואלה השפיעו על מצב רוחו ולא להיפך. לשרי היו אבחנות אחרות: לכל עץ יש מסר: עץ ירוק עד, עץ שמשיר את עליו בשלכת, עצים גבוהים, שיחים - לכל אחד מהם סיפור משלו. לעיתים הייתה מביטה בגזע ומאמינה שהוא מגלם דמות של אדם כבד עול ושנים אשר נושא עימו את כל התפרחת הזו מעל ראשו בגאווה או בייסורים. השיחים שסביבה, לעומת זאת, נראו לה כמרקדים בתוך המים ושרי החליטה שזהו ריקוד אופטימי והחלה לצייר אותו.

העלטה ירדה על האגם. שרי קיפלה את ציוד הציור ויצאה מחלקתה הנסתרת. היא הבטיחה לעצמה לחזור למחרת לאותו המקום ולהמשיך לצייר את חלומה האופטימי, לחוות שוב את הרוגע שמלאכת הציור נוסכת בה.

כניסתה לבית, לוותה בחיוכים מצידו של אביה. "איך היה?"
"שונה, אבל אפשר להתרגל. הכול עניין של זמן". היא התיישבה לידו, מניחה את הציור על השולחן הקטן. "איפה אימא? אני רוצה להראות לה את הציור".
"היא מבשלת בבית של נאזיר. תני לי לראות מה ציירת".

"תזהר, זה רטוב".

איפה ציירת את זה?"

"בדרך לבית הספר יש שביל עפר שמשני צידיו עצים גבוהים, אבל בצד אחד יש הרבה עשב סבוך, נכנסתי פנימה ומצאתי אגם קטן וחבוך. ולכן לא הרבה אנשים מכירים אותו. ישבתי שם בערך שעתיים לבדי. אתה לא מאמין איזה צבעים יפים קיבל האגם בשעות שישבתי שם, כאילו שהשמש משתעשעת במים".
"את אומרת אגם קטן? עובר פה נהר הזינדה רוד. יכול להיות שהוא התפצל איפשהו ונוצר מקווה מים".

אסתר הקשיבה לשיחה של שרי עם אביה, סקרנית לדעת על איזה מקום שרי מדברת. היא יצאה מהחדר כשהיא מעיפה מבט נסתר בציור, מנסה שלא יבחינו בכך. שרי הרימה את הציור הרטוב מעל השולחן: "בואי אסתר, תראי איזה אגם יפה, אם תרצי אני אקח אותך לשם, אני אפילו חושבת שאני יכולה לצייר אותך על רקע האגם באיזו תנוחה שתרצי, אפילו של שחקנית הוליוודית, מה שתרצי".

המילה הוליווד עשתה את שלה, פניה של אסתר הוארו, למרות מאמציה להסתיר את התלהבותה.

שבוע לאחר מכן, שרי נכנסה לשיעור מתמטיקה באיחור קל. "אוי, הינה הפתרון הגיע". אמר המורה. "מינה תעברי מקום ותני לשרי לשבת ליד נאהיד, כך גם תדברו פחות וגם שרי תוכל לעזור לנאהיד בשיעורים".

בחוסר רצון עברה שרי לשבת ליד נאהיד אשר הרחיקה את הכיסא ממנה במופגן.

"אני חושב ששרי יכולה לעזור לך בשיעורים, היא די טובה. את מסכימה לעזור לנאהיד?" פנה המורה לשרי.

שרי הביטה בנאהיד המובכת. וזאת זיכתה אותה במבט שעורר בשרי חשש. היא שיערה שאם אמיר הספיק לעדכן אותה בייחוס הכלכלי שלה, אזי נאהיד הייתה מוותרת בחפץ לב על עזרתה. שרי הנהנה באי רצון.

זו הייתה הפעם הראשונה ששיעור מתמטיקה לא הצליח להסיט הצידה את מחשבות הדאגה. ומחמאותיו של המורה לא גרמו לה להרגיש טוב יותר. בסיום השיעור, מסרה לנאהיד את המחברת במקום להציע לה עזרה מעשית, מותרה בידיה אפשרות לצאת מהסבך אליו הכניס אותה המורה בעל כורחה. "אין לי צורך לא במחברת שלך ולא בעזרה שלך". אמרה נאהיד ויצאה מהכיתה בתרעומת. שרי נותרה על מקומה, אפופת עלבון.

כשיצאה מהכיתה הבחינה בנאהיד משוחזת עם אמיר. היא יכלה לנחש בקלות על מה הם שוחחו, עליה. הידידות הקרובה ביניהם הבהירה לשרי שנאהיד מעודכנת לגבי מצבה הכלכלי. היא חלפה לידם בהיסוס ונעצרה כשנאהיד פנתה אליה בקול כועס. "זאת פעם אחרונה שאת יושבת לידי. אותי את לא יכולה להרשים עם הידע שלך במתמטיקה. ברור לך?"

"אני מצטערת, אבל המורה ביקש ממני לעשות את זה".
"אז תסרבי".

"אני מצטערת, לא התכוונתי להכעיס אותך". אמרה שרי וזזה ממקומה. נאהיד תפסה אותה בזרועה בתנועה מאיימת. "לא אמרתי לך ללכת".
"מה קרה לך נאהיד? מה את רוצה ממנה, תעזבי אותה". ביקש אמיר מנאהיד וזאת שיחררה את ידה.
שרי התרחקה ממנה כשהיא מנסה ללא הצלחה לכבוש את דמעותיה.

בדרכה הביתה התעכבה שרי באגם הנסתר ויצאה ממנו רק אחרי שעתיים. כשהגיעה הביתה ראתה את אמיר בפתח הבית. היה נידמה לה שהוא רוצה להגיד לה משהו ולכן האטה את קצב הליכתה. הוא ניגש אליה והיא נעצרה. "יש לי קצת בעיה עם מתמטיקה והבנתי מהויכוח שלך עם נאהיד שאת די טובה. תוכלי אולי לעזור לי?"

שרי הביטה בו מופתעת ושאלה בהיסוס "תירצה שאבוא אליך הביתה?"
"יש לך מקום יותר טוב להציע?"

שרי הנידה ראשה לשלילה.

"אז נעשה את זה עכשיו?" שאל.

שרי הרימה כתפיה רומזת שאין לה בעיה ללמד אותו בכל שעה שירצה.

"אז בואי תכניסי". הזמין אותה לביתו והלך לעבר הכניסה.

היא נכנסה אחריו לביתו. הם חלפו בסלון רחב ידיים עם תיקרה גבוה ורהיטים בהירים ששיוו לחדר מראה גדול יותר. החלון הרחב כוסה בוויילון גדול ויפה, ואור רך חדר פנימה. בקצה הסלון היו מדרגות רחבות בצורת קשת, שהובילו לקומה השנייה. לאורך המדרגות נתלו תמונות גדולות ושרי תהתה בינה לבין עצמה אם אלה תמונות או ציורים. היא נעצה מבט בתמונה אחת גדולה של אישה צעירה.

"זאת אימא שלי. היא נפטרה ממחלה כשהייתי בן שמונה".

"אני מצטערת לשמוע".

אמיר הנהן בהבעת תודה. הם הלכו לעבר פינה צדדית שחלון גדול האיר אותה והתיישבו ליד שולחן בצבע אגוז כשפניהם לחלון. "פה יהיה נוח, יש גם הרבה אור". אמר אמיר.

היא התיישבה על הכיסא והביטה מבעד לחלון, נוכחת לדעת שהוא פונה לעבר ביתם. אחד כך פתחה את ספריה והחלה להסביר לאמיר שכדי לפתור בעיות באלגברה הוא צריך לשלוט היטב בפתרון משוואות עם נעלמים. היא הסבירה לו את האסטרטגיות בהן נקטה כדי להצליח בפתרון הבעיות והוא הביט בה בהערצה חבויה.

כשהערב החל לרדת, אמרה: "אני חושבת שזה מספיק להיום".

"את באמת מאוד טובה במתמטיקה".

"זה כנראה בגלל שאני אוהבת מתמטיקה".

"לא, זה בגלל שאת טובה".

"או.קי".

"גם אני די טוב".

שרי חייכה בתוכה, היא לא הבינה איך הוא יכול להיות טוב אם הוא זקוק לעזרתה בפתרון בעיות בסיסיות.

"טוב, אז אני צריכה ללכת". אמרה וקמה ממקומה.

"מה הציור שאת מחזיקה ביד? אפשר לראות?"

שרי הושיטה לו את הציור הבלתי גמור של האגם.

"ממש יפה, איפה נמצא המקום הזה?"

"אני חושבת שאני עדיין לא מכירה את המקום הזה מספיק טוב כדי להכניס אליו אורחים". סירבה בנימוס למרות שחששה לדחותו ולהפסיד את הידיד הראשון שאולי יהיה לה במקום החדש אליו עברו.

הוא לא לחץ ושרי שמחה על כך. היא הייתה זקוקה לפינה השקטה שמצאה אתמול. בבית הקודם, עמדו לרשותה חדר גדול ומרווח וגינה גדולה ויפהפייה, ולא היה דבר בחייה שיכול היה להכינה להעדר פרטיות. ביתם החדש גרם לה להעריך את פינת החמד שמצאה והיא רצתה להגן ולשמור עליה בקנאות.

למחרת, שוב הלכה למקום המסתור שלה. היא עשתה את דרכה בתוך העשבייה, הוציאה את הצבעים מתיקה והמשיכה את הציור מיום אתמול, עד אשר עטף את האגם מסך אפור שחרחר שאותת לה שהיא מצוירת למעלה מחמש שעות. היא קיפלה את חפציה וצעדה לעבר שביל העפר. לפתע הבחינה באמיר שהסתתר בצמחייה הגבוהה. הוא נעלם מייד והיא שאלה את עצמה אם ישב שם כל אותן שעות וצפה בה, ואם כן, למה? היא המשיכה ללכת בשביל אותו יצרה ברגליה, מנסה להתגבר על הדחף להסב את פניה לאחור ולחפש אותו. המחשבה שהנער שחשבה שירצה להימצא רחוק ממנה, ישב כל אותן שעות והביט בה בשתיקה ובעיון, שימחה אותה והחמיאה לה. התחושה הנהדרת נשארה איתה גם כאשר נכנסה הביתה ומצאה את אביה משחק דמקה עם תמר. הוא היה אלוף הדמקה, אף אחד מעולם לא הצליח לנצח אותו. שרי ניסתה כמה פעמים להתחכם, אך הדבר עלה לה בתבוסה צורבת יותר, ורק כאשר נוכחה לדעת שגם את אחותה תמר, בת האחת עשרה, היא לא מצליחה לנצח, החליטה בינה לבין עצמה, שזהו כישרון שעובר בגנים, גנים שהיא לא בורכה בהם.

"את נראית שמחה היום, קרה משהו מיוחד?" שאל אותה אביה.

שרי חיבקה אותו "בוא נאמר שהבת שלך ממש טובה במתמטיקה ולפעמים זה דבר יותר מועיל מסתם למידה והנאה".

אביה הביט בה בשאלה.

"עזרתי אתמול לבן של נאזיר בשיעורי מתמטיקה. אני חושבת שמצאתי ידיד".
היא ראתה את עיניו של אביה טובלות בזוהר "תמיד ידעתי שהבנות שלי מוצלחות, לא משנה איפה אנחנו נחיה, אתן תמיד תבלטו בייחוד שלכן". הוא חיבק את שרי "לכי תכניי שעורי בית. מצויר לא תוכלי להתפרנס, בינתיים".

היא הניחה את ספריה על המיטה ששימשה אותה כשולחן, התיישבה על ברכיה והחלה במלאכת הכנת שיעורי הבית, שלא ארכה יותר מחצי שעה. לאחר מכן הלכה למטבח וחיפשה במה לסייע לאמה שהייתה עסוקה בהכנת ארוחת הערב "נראה שאת מצליחה להסתגל לבית הספר יותר טוב מאסתר, דווקא חשבת שזה יהיה ההיפך, כי לאחותך תמיד היו חברים".

"אני חושבת שבגלל שאף פעם לא היו לי יותר מידי חברים, הם לא חסרים לי, לעומת זאת אסתר אינה מסוגלת לחיות ללא חברים". ענתה שרי תוך כדי קיצוץ הירקות לחתיכות קטנות כפי שאהבה אותם אסתר, שמעולם לא טרחה לעשות זאת.
"תעזרי לה שרי, היא ילדה קטנה, את אחותה הגדולה, יש לך עליה השפעה גדולה מכפי שאת יודעת".

שרי חשה שזכתה במחמאה שהכתירה אותה לא רק כבעלת השפעה על אחותה אלא גם כדמות בוגרת ואחראית בבית. "אני אעשה כמיטב יכולתי".

אימה הביטה בה בעיניים מודאגות "נשבר לי הלב מהילדה הזאת". שקט ריחף ביניהן. "טוב, אני אלך להביא לנאזיר את האוכל שבישלתי לו ואחר כך נאכל כולנו ביחד". היא הסירה את הסינר שעטף את החצאית ותלתה אותו על המסמר שהיה נעוץ בקיר. לאחר מכן, הרימה את הסיר הכבד בידיה.

שרי הרגישה חוסר נוחות לנוכח העובדה שהוריה הפכו מאנשים אמידים למשרתים, כמה השפלה אפשר לספוג?

אימה, כאילו קראה את מחשבותיה, פנתה לעבר היציאה כשהיא ממלמלת לעצמה: "אני מודה לאל, שנאזיר הסכים שנגור אצלו עד שסבא שלך יחזיר אותנו הביתה. סבא לא ייתן לנו לגור בתנאים כאלה זמן רב".

שרי עיוותה את שפתיה, יודעת שזמן רב הוא זמן בלתי מוגדר. התקווה שהאירה את חדרי ליבה, כבתה. היא כבר ידעה שהמקום יהפוך למעונם הקבוע.

מן היום שבו אימה הכתירה אותה כילדה בוגרת, הקפידה שרי לתת יד ולעזור בניקיון הבית ובבישול במטבח. עתה – עשתה כן יותר מבעבר. היא חשה חמלה על אמה שמנקה שני בתים ומבשלת עבור שתי משפחות מבלי להתלונן. השהייה המשותפת עמה במטבח קרבה ביניהן וחשפה את שרי למצבה הבריאותי של אימה. העבודה המאומצת שניחתה באחת על גופה הצנום שלא הורגל בכך מעולם – גבתה את מחירה. שרי צפתה בה מותחת את גווה לאחור וידיה אווזות במותניה בניסיון להחליש את כאבי הגב. נשימתה נעתקה והיא התנשפה בכבדות. היא ניצבה מאחורי אימה, הניחה את ידיה על צווארה והעבירה אותן בלחץ כלפי מטה, לאורך הגב. הקרבה שנוצרה ביניהן גרמה לאימה לפתוח את ליבה ולספר לשרי על מותם של הוריה, על אחיה שנהרג במלחמה עם עיראק ועל הילדות שחוותה איתו. הזיכרונות גרמו לאימה לבכות, שרי המשיכה לעסות את גווה באיטיות, פתיחותה של האישה שילדה אותה הייתה בעיניה מבורכת, אך גם הביכה אותה. היא לא הייתה מורגלת לנהל איתה שיחות נפש. היא חשה שבבת אחת הסתיימה ילדותה והיא עברה באחת לבגרות.

"איך הכרת את אבא?" העבירה שרי את השיחה לפסים שנראו לה יותר נוחים.

אמה שתקה.
"התחנתם מאהבה?" האיצה בה שרי.
"אני אוהבת את אבא שלך". ענתה אמה כמו לצאת ידי חובה וקמה ממקומה "זהו, אני מרגישה הרבה יותר טוב".
שרי תהתה מה היה בשאלתה שגרם לאמה לקטוע את השיחה, האם היו אלה רק הזיכרונות או דבר מה מעבר לכך?

3

שלשה חודשים חלפו. שרי השלימה עם החיים החדשים שנכפו על משפחתה, ודומה שכך גם יתר בני הבית, למעט אסתר שמצב רוחה היה בנסיגה הולכת וגוברת. היא התקשתה לקום בבקרים וחדלה להתעניין בלימודים. במשך שעות הייתה יושבת מתחת לעץ התותים, לא מניחה לאיש להתקרב אליה. אביה, שמעולם לא עלב בבנותיו, החל לגעור בה ולהוכיח אותה, מונע ממנה את התמיכה לה הייתה זקוקה נואשות. אסתר איבדה עתה לא רק את הבית, את הכבוד ואת החברים, אלא גם את אביה שעלב בה שוב ושוב. בצר לה, גם היא לא חשכה שיבטה ממנו והייתה מצליפה בו חזרה בלשונה "דבר אחד אני מבטיחה לך שאני לא אנקה שירותים של אף אחד, ולשם כך אפילו לא אצטרך לסיים שתיים עשרה שנות לימוד".

אך אביה לא נפל למלכודת. הוא שב להיות האב הסמכותי: "תעשי בעתיד מה שתרצי, אבל עכשיו תתנהגי כמו שאני רוצה ותלכי להכין שיעורי בית".

אסתר נכנסה בתנופה לחדרן המשותף: "איפה אני אכין שיעורי בית, אין פה אפילו מקום לשולחן". נשמעו משם תלונותיה. "תגידי לבת שלך שתצא מהמטבח ותבוא הנה לסלק את הספרים שלה מעל המיטה. אני רוצה לישון".

שרי הביטה לרגע באימה שדמעה נשרה על לחיה "לכי לכי אליה, אני אסתדר לבד במטבח, תיראי אולי את יכולה לדבר איתה, המצב שלה לא טוב".

שרי נכנסה אל החדר, אספה את חפציה מעל המיטה והתכוננה לצאת. בהחלטה של פתע חזרה והתיישבה בסמוך לאחותה "אסתר, שתינו עוברות תקופה קשה, אולי כדאי לנו להתקרב אחת לשנייה? יכול להיות שתגלי שאני לא כזאת נוראית". שרי חייכה. אסתר לא השיבה.

שרי פירשה את השתיקה כהתרככות מצידה של אסתר והניחה יד תומכת על כתפה, אך אסתר דחתה אותה "תעיפי את הידיים שלך ממני, אני לא זקוקה לאהבה שלך".

"למה את הורסת את עצמך, למה את חושבת שאם אנחנו חיים בתנאים כאלה לא תוכלי להיות שחקנית גדולה? את לא תישארי כל החיים ילדה וכשתגדלי תוכלי לעשות בחיים שלך מה שתרצי, תוכלי לעבור לגור בלוס אנג'לס, ללמוד משחק ולהתחיל לשחק. אני אעזור לך, אעבוד כדי לשלם את הלימודים שלך ואלך איתך לכל מבחני הבד. אני יודעת שבסוף תצליחי. רק אל תשכחי את החלום שלך, בלעדיו לא תגיעי רחוק, קחי אותו איתך לכל מקום ובכל תנאי ותראי שהוליווד מחכה לך. את בחורה יפה ומוצלחת, אני מאמינה בך".

שרי הבחינה בלחלוחית בעיניה של אסתר.

"שרי, מישו מחפש אותך". שמעה את אמה.

שרי חשה התכווצות בבטנה, חוששת שמישהי מבנות כיתה בחרה להפגיע אותה. היא יצאה מהחדר וחשה הקלה כשגילתה שזהו אמיר "שמעתי את אחותך צועקת שאין לכם מקום להכנת שעורי בית, תרצי לבוא אלי ושנכין ביחד?" שרי רצתה לענות שכבר הכינה את שיעורי הבית שלה, אך נשבתה בקסמו של הרעיון לקדם את אסתר למקום נוח יותר, שם תוכל להכין את שיעוריה. זו גם תהיה הזדמנות להתקרב אליה. "אני יכולה להביא את אחותי?" "באתי בגלל אחותך. נראה לי שקשה לה לגור פה, במיוחד שהייתם רגילים לחיים אחרים".

שרי שמחה לגלות שהוא יודע על עברן, שהיה מזהיר יותר ממצבן הנוכחי. היא חייכה אל אמיר "רגע, אני אשאל את אסתר אם היא רוצה לבוא". אך כבר מפתח דלת החדר הבחינה בהתרגשותה של אחותה "הוא בא בגללי". שרי חייכה למראה פניה המאושרות של אסתר.

שלושתם מצאו עצמם מכינים שעורי בית ובין לבין אוכלים חטיפים ודברי מתיקה, כששרי מצחיקה אותם בציורי קריקטורה של כל אחד מהם בכל מיני מצבים. כניסתו של נאזיר, אביו של אמיר, גרמה להם לחדול מהצחק. האיש הגדול עמד בפתח וצפה בהם בפנים רציניות. "מה כל הרעש והמהומה פה?" שאל בטון כעוס.

שרי ואסתר חששו שאביו של אמיר אינו מרוצה מהימצאותן בביתו. הן לטשו בו עיניים מפוחדות, הביטו זו בזו וקמו ממקומן מתכוונות לצאת.

"לאן אתן הולכות?" חייך אמיר ואביו פרץ בצחוק קולני "אבא שלי סתם צוחק. תיראה אבא איך שרי ציירה אותי". אמיר הושיט כמה ציורי קריקטורה לאביו, אשר בחן את הציורים בתשומת לב רבה "את מציירת מאוד יפה".

"אני יכולה לצייר אותך" ענתה שרי מיד, שמחה למראה פניו המרוככים.

"זה בטח ייקח הרבה זמן לצייר בן אדם שמן כמוני ואין לי עכשיו הרבה זמן".

כולם צחקו למשמע הבדיחה.

"זה ייקח חמש דקות". אמרה שרי ומיהרה להתחיל במלאכת הציור. אביו של אמיר התיישב בפנים רציניות. "אתה יכול לזוז, זה לא מפריע לי לצייר". ידיה עברו על הנייר במהירות ובחן רב, בקושי פעמיים הביטה בפניו. "זהו סיימתי". אמרה והושיטה לו את הציור המוגמר. הוא פרץ בצחוק שהדהד בכל הבית. "את יודעת לצייר עוד דברים חוץ מקריקטורות?"

"כל מה שתרצה".

"הייתי מאוד רוצה שתציירי אותי עם אמיר, אני כמובן מוכן לשלם על כך".
"לא, אתה לא צריך לשלם". מיהרה שרי לסרב, אך הוא נגע בכתפה "אתם זקוקים לזה ואני אשמח למצוא עוד אנשים שירצו שתציירי עבורם, אך קודם נקבע זמן בו תציירי אותי ואת אמיר. ואחר כך אני רוצה לראות כמה ציורים שלך, אולי אקנה אותם ממך ואתלה אותם בחדרים של המלון שלי". הוא העביר מבט לאסתר, "גם את יודעת לצייר?"
אסתר השפילה מבטה.

"לא". מיהרה שרי לענות במקומה "היא שחקנית ממש טובה, הכי טובה בעולם, אסתר תראי לו איך את עושה את סקרלט ב"חלף עם הרוח".

אסתר הביטה באביו של אמיר, מחכה שיאשר את בקשתה של שרי.
"נו קומי אסתר, תראי לו". זרזה אותה שרי ואסתר קמה ממקומה. "אתה אוהב את סקרלט אוהרה מ'חלף עם הרוח'?" שאלה בשקט, נעלם הביטחון העצמי שהיא הייתה מלאה בו.

"מי לא אוהב את ויויאן לי?" אמר נאזיר ופניו מלאות ערגה.

"ואתה מכיר גם את קלארק גיבל?"

"אני רואה שאת מתמצאת. יופי את לומדת מהטובים ביותר".

אסתר חייכה ומייד החלה במשחק התפקידים, פעם היא סקרלט אוהרה ופעם היא רט באטלר. פעם היא מצחיקה ופעם היא עצובה, ואביו של אמיר מרצין וצוחק בהתאם לטקסט. היא חיברה את כל הסצנות בצורה מעוררת התפעלות ובסיום רצה לעבר המדרגות וסיימה עם המשפט בו מסתיים הסרט, "ככלות הכול, מחר יום חדש".

היא סיימה את המופע ולרגע הייתה שתיקה, שתיקת התפעמות. "זה הרגע שבו אתם אמורים למחוא לי כפיים". אמרה בהלצה וכולם מיהרו לחייך ולמחוא כפיים.

"את צריכה להבין ששיחקת את התפקידים כל כך טוב, שלרגע הייתי ממש עצוב", אמר נאזיר וגרם לה לחיוך רחב "יש לך כשרון גדול ומאוד מעניין שבחרת לשחק דווקא את הסרט הזה. את ללא ספק השחקנית הכי טובה שהכרתי ואני לא אומר זאת כדי למצוא חן בעינייך. בעתיד כשתפרסמי איש לא יאמין לי שהכרתי אותך, אבל אם את רוצה להצליח, את חייבת להתגבר על המכשולים בדרך, את מבינה אותי? איך אמרת? ככלות הכל, מחר יום חדש".

אסתר הנהנה, "כן, כמו סקרלט שלא מאבדת תקווה". אמרה בהתרגשות וגרמה לנאזיר לגשת אליה ולתת לה חיבוק אמיץ.

"אבא שלך נחמד מאוד". ציינה שרי בפניו של אמיר לאחר שאביו יצא מהחדר.
"כן, זה נכון, אבל את צריכה לדעת שקצת הגזמתי, סיפרתי לו שעזרת לי בשעורי מתמטיקה".

"אבל זה נכון. מה לא בסדר בזה?"

"בואי נאמר שעשיתי מעצמי קצת יותר טיפוש וממך קצת יותר חכמה ממה שאת, וזה לא שאני חושב שאת לא חכמה מאוד".

"אז לא היית צריך באמת את העזרה שלי במתמטיקה?"

"לא". חייך אמיר, "רציתי להכיר אותך".

למחרת עשו שלושתם יחדיו את הדרך לבית הספר. כשהגיעו, המתינה נאהיד לאמיר בפתח השער. הוא נופף לה לשלום והמשיך ללכת לצידן של אסתר ושרי שגם ישבו עמו עד הצלצול שהכניס אותם לשיעור הראשון.

שרי הבחינה במבטים שנאהיד שלחה בה, כשני להביוורים שכוונו הישר לגופה. שרי הייתה במצב רוח כה מרומם, עד שהתנהגותה של נאהיד כמעט שלא הטרידה אותה. ביממה האחרונה קרו לה הרבה דברים טובים שרוממו את רוחה. היא מצאה נער שמוכן להיות ידיד שלה למרות מצבה הכלכלי, התארח בביתו ואפילו קיבלה מאביו הזדמנות להרוויח מעט כסף ולעזור בפרנסת המשפחה. והכי חשוב: מצב רוחה של אסתר השתפר פלאים. שרי חייכה כשזכרה כיצד אסתר העירה אותה בבוקר וזרזה אותה ללכת לבית הספר, כדי שאמיר לא יצא בלעדיהן חלילה. כשעשו דרכם ליד החורשה, ניסתה אסתר לנחש את המקום בו ציירה שרי את ציורה, ובסופו של דבר הפך הדבר למעין משחק תחרותי בין אסתר לאמיר, שניסו כל אחד לנחש את מקום חלקתה הסמויה של שרי. אמיר ניצח בהתערבות, מבלי שידע כי שרי מודעת לעובדה שעקב אחריה.

במהלך הימים הבאים, התהדקו היחסים בין שרי לבין אמיר. במקביל, גברו הטרדותיה של נאהיד. בהתחלה עקבה אחרי שרי במבטיה בכל מקום אליו הלכה: בכיתה, בחצר, בדרך הביתה. התעלמותה של שרי גרמה לנאהיד לפתוח בהצקות מילוליות שהיו קשורות לאופן לבושה של שרי, למחסן בו הם גרים – דבר שנודע לה בדרך כלשהי – וכמובן ליהדותה. כל הבנות האחרות שתפו אתה פעולה וצחקו למשמע דבריה.

לאחר שבועיים של הצקות בלתי פוסקות, שיתפה שרי את אמיר בהתנהגותה המתנכלת של נאהיד.

"יכול להיות שמרגיז אותה שהפסקתי להיות ידיד טוב שלה והפכתי להיות ידיד טוב שלך. אני חושב שאם אני אחזור להיות ידיד שלה, אוכל להשפיע עליה ולהוריד אותה ממך".

"אני לא בטוחה שהידידות שלך תצליח להוריד אותה ממני. היא התנכלה אלי עוד לפני שהיית ידיד שלי".

"זה כן בגללי, כי כבר ביום הראשון שראיתי אותך סיפרתי לה עליך ועל המשפחה שלך, אבל בצורה אוהדת, אולי אוהדת מדי ואולי זה גרם לה לקנא".

עתה התברר לשרי כיצד נודע לנאהיד על תנאי מגוריה. "יכול להיות שזה החמיר את שנאתה, אבל לא זה היה הגורם, עוד לפני שראתה אותך מדבר אתי, היא איימה עלי שלא אזוז ממנה בלי רשותה".

"תני לי לחזור ולהיות הידיד שלה ואני אבדוק את העניין", אמר אמיר בפסקנות. שרי משכה בכתפיה והם המשיכו ללכת עד הבית ללא אומר.

למחרת עשו דרכם ביחד לבית הספר ונפרדו בקרבת שער הכניסה.

בהפסקה התיישבה שרי בחצר לצד אחותה. היחד שלהן, הדגיש את בדידותן אל מול כל העולם. שרי לא ידעה מה יותר קשה לה: הצקותיה של נאהיד או התרחקותו של אמיר.

"אמיר החליט להתרחק ממני ולהתיידד שוב עם נאהיד כדי שהיא תפסיק להטריד אותי". שיתפה שרי את אסתר.

"וזה עזר? היא הטרידה אותך מהבוקר?"
"לא".

"אז זה באמת הכי טוב".

"אני מקווה".

הצלצול נשמע ואסתר קמה ממקומה "אל תדאגי זה קצת קשה בהתחלה", אמרה.

שרי חייכה בתגובה. יודעת שאסתר מנסה להצחיק ולעודד אותה באמצעות אותן המילים בהן השתמשה שרי בעבר כדי להרגיע את אסתר. היא נכנסה בחזרה לכיתה כשהחיוך עדיין על שפתיה. דקה לאחר מכן מישהי מהבנות צרחה בהיסטריה. "מישהו גנב לי את העט".

ההתרחשויות היו מהירות ושרי מצאה את אחת הבנות מחטטת בתיקה ושולפת משם את העט "איך את לא מתביישת!" צרחה עליה בעלת העט וסטרה לה על לחיה. שרי לא העזה להחזיר. היא אחזה בלחייה הבוערת ובעיניים מוצפות דמעות הביטה בנאהיד, שהיתה מדושנת עונג.

בדרך הביתה, מצאה את אמיר ממתין לה במקום שסיכמו עליו ולא יכלה שלא להטיח בו את האשמותיה "הנה לך, ההתרחקות ממני לא עזרה. היום היה הגרוע ביותר מכל מה שעבר עלי עד היום. מישהי טפלה עלי אשמה שאני גנבתי לה את העט וגם סטרה לי בנוכחות כל הבנות".

"כן, אני יודע. היום דיברתי עם נאהיד והיא סיפרה לי שגנבת עט".

"לא גנבתי עט".

אמיר שתק.

"אתה חושב שגנבתי נכון?"

"לא חס וחלילה".

"אז למה שתקת?"

"כי אני חסר אונים מולה. אבא שלה הוא חבר בפרלמנט האיראני ולכן היא מרשה לעצמה להתנהג איך שבא לה. היום גם נודע לי מפיה שדודה, אח של אביה, חבר בארגון אש"ף, זה ארגון שלוחם ביהודים ונמצא בלבנון. נראה לי שהיא ממש שונאת יהודים. אני רוצה לשנות את דעתה לגבייך, רק תני לי את הזמן ואני מבטיח לך שאצליח להשפיע עליה".

"אני לא מבינה למה אנחנו צריכים להתחנף אל מישהי שנוקטת באלימות כלפי. אם להגיד לך את האמת אחרי המקרה של היום, לא נראה לי שתצליח להוריד אותה מעלי. היא שינתה את השיטה, ובמקום להתנכל אלי באופן ישיר - היא עושה זאת באמצעות חברותיה, וביתר שאת. הרי ברור לך שהיא תכננה את כל ההצגה של גניבת העט..."

"כן, אני יודע".

"אז תחזור להיות ידיד שלי. לפחות יהיה לי ידיד אחד בתוך כל הטירוף הזה".

"זה מה שאת מרגישה כלפי, ידידות?"

שרי נבהלה משאלתו. עתה הבינה שהוא מצפה ממנה להתחייבות שהיא מעבר לידידות. היא חשה צורך להשיב לו בכנות, אך חששה לאבד את ידידותו: "יש לי משהו כלפיך, אבל אני עדיין לא מכירה אותך מספיק". היא שמחה שהיו קרובים לשער ביתו והיא אינה צריכה להמשיך ולשקר להגנתה.

למחרת, הם עשו את דרכם לבית הספר ביחד ושרי התעקשה שלא להיפרד בשער הכניסה. אם ההצקות לא מסתיימות - עדיף לעבור אותן כשאמיר לצידה. היא טענה בכך. הצקותיה של נאהיד שינו את פניהן. נאהיד וחברותיה היו נתקלות בשרי בטעות, שולחות רגליים להפיל אותה, דחפו אותה כאילו מבלי משים, הפילו את ספריה לרצפה, והרחיקו את שולחנה לטור נפרד. הנורא מכל התרחש ביום שבו אמיר חלה ולא הגיע לבית הספר. במשך כל שעות הלימודים, נאהיד וחברותיה הציקו לה מילולית, ובסיום הלימודים - כשרי חשבה שתם ונעלם לו עוד יום ארוך ומייגע - נחרדה למצוא את נאהיד ומינה

עומדות בפתח דלת הכיתה וממאנות להניח לה לצאת. ניסיונותיה לפתוח את הדלת, גרמו לנאהיד לדחוף אותה ארצה, ולהמשיך לחבוט בה שוב ושוב במרץ, עד ששרי איבדה את הכרתה. במעורפל שמעה אותן מוטרדות בשאלה כיצד לברוח מבלי שאיש יבחין בהן ומבלי שנתנו דעתן למצבה החמור.

"מה קרה לך?" נחרד אביה כשנכנסה הביתה.
"נפלתי בדרך מבית הספר". אמרה בחיוך, משוכנעת שאין בידו לעזור לה. איש מהכיתה לא היה מעז להאשים את נאהיד, בתו של עלי ואליד דג'ליל, חבר הפרלמנט האיראני, גם לא השרת שמצא אותה שוכבת על הרצפה והבחין בבנות בורחות מהמקום.
אביה נטל מגבת וניגב בה את פניה "זה לא נראה כמו נפילה. קיבלת מכות ממישהו?" שרי הנידה בראשה ושיחררה צחוק משכנע.
"אם היית אסתר, הייתי חושב שהלכת מכות עם מישהו מבית הספר, אבל בגלל שאני יודע שאת ילדה טובה, אני מאמין לך. אמיר היה איתך?"
"הוא לא הרגיש טוב היום, אולי באמת כדאי שאלך אליו ואראה מה קורה איתו". אביה הנהן, עדיין מביט בריכוז בפניה.

כשיצאה מפתח הדלת פגשה את אסתר, אשר סקרה את פניה בחיוך מהתל, "גם בבית הספר את מעצבנת אנשים?"
"אסתר תפסיקי". כעס עליה אביה.
"אוי הבת החמודה שלך, מסתבר שהיא לא כזאת חמודה אם מישהו חושב שהגיע הזמן להכות אותה, זה משהו שרציתי לעשות הרבה זמן ולא היה לי אומץ".
"חשבתי שאתן עכשיו מסתדרות ובמקום לרחם על אחותך את מטרידה אותה".
"טוב, זה שאנחנו קצת מיוודות לא משנה את אופייה הגאוותני של אחותי, לא?" היא קרצה לשרי.
"מה קרה?" שאלה אסתר בלחישה.
"נאהיד".
"את חייבת לערב את אבא".
"ומה הוא יעשה?"
"אני לא יודעת".
"יפה. אז למה להוסיף לו דאגות?"
"את בטוחה שאת לא גרמת לה להכות אותך?"
"את מתכוונת לגאוותנות שלי?" שאלה שרי בחיוך.
"יכול מאוד להיות". אסתר השיבה בעוקצנות ונכנסה פנימה.
שרי פנתה אל ביתו של אמיר. "אולי אני באמת גאוותנית", מלמלה מול עיניו הקרועות, "למה הייתי צריכה להתעקש ולנפנף בדידות שבינינו? נראה לי שאני אכן נענשת על הגאוותנות שלי".
"אני לא יודע אם זו גאוותנות או לא, מה שבטוח שהבחורה הזו מטורפת לגמרי, מסוכנת!" אמר אמיר בזעזוע.
"מחר אני אשאל אותה מה היא רוצה שאעשה כדי שהיא תפסיק להטריד אותי". אמרה שרי.
"את רוצה שאני אשאל אותה?"
"לא, היא תשקר לך, עדיף שאני אדבר איתה".

שרי לא עצמה עין כל הלילה, מחפשת אחר המילים שבהן תפנה אל נאהיד, אך בבוקר כשהגיעה לבית הספר, הצליחה לחלץ מעצמה רק את המשפט: "מה את רוצה שאעשה כדי שתפסיקי להציק לי?"

"את לא יודעת?" נאהיד גיחכה "כולם יודעים מה אני רוצה ממך חוץ ממך. מינה, תגידי לגברת ציירת, מה היא צריכה לעשות כדי שאני ארד ממנה".

"לעזוב את בית הספר". ענתה מינה כשהיא ממשיכה בעיסוקיה ומחפשת אחרי משהו בתיק.

שרי הייתה מוכנה לעשות הכול כדי להפסיק את ההצקות של נאהיד, אך להפסיק ללמוד? את זה אביה לא היה מקבל בשום אופן, ובשבילו הייתה מוכנה להמשיך לסבול ולספוג את כל ההתעללויות. היא הרגישה כאילו גופה הפך למקום מפגש בין קור לחום, בין האכזריות של נאהיד ואיומיה לבין החום ששפע אליה אביה ורצונה לרצות אותו. למענו המשיכה ללכת לבית הספר מידי יום ולספוג את מנת ההתעללויות היומית שלא פסקה לרגע. ואולם, היא חשה שכוחות הנפש שלה הולכים ואוזלים מיום ליום.

בוקר אחד, כשהלכה עם אמיר ואסתר לבית הספר כהרגלם, חשה שרי בפעם הראשונה שאינה יכולה עוד לעבור את מסכת הסבל והצער ולא נותר בה כוח לרצות את אביה. היא נכנסה פנימה לכיתה ודי היה במראה של נאהיד כדי שתחליט החלטה כואבת, למעול באמון שרחש כלפיה אביה. היא נטלה את תיקה ויצאה מהכיתה לעבר חלקתה הנסתרת, שם שקעה כל כולה בציור של שמיים כחולים, אותם מכסים שני שבילי עננים לבנים וביניהם משייט לו מטוס, היא נזכרה בטיול המשפחתי ליורודיסני, ניראה שעבר כל כך הרבה זמן מאז. היא דמינה שהיא ומשפחתה טסים לארצות הברית, רחוקים מאיומיה של נאהיד. להקת ציפורים חלפה מעל לראשה והחזירה אותה למציאות. סיכוייה להגיע לאמריקה היו רחוקים כרחוק העננים.

במשך שבוע ימים פקדה שרי את האגם במקום ללכת ללימודים.

"גם היום הלכת לאגם שלך במקום ללמוד?" שאל אמיר כשהגיעה לביתו כמידי יום.

"גם היום הייתי זקוקה למנוחה מההצקות שלה".

"עכשיו גם אני סובל".

"היא מציקה לך?" התפלאה שרי.

"לא, אבל מאוד קשה לי שאת סובלת כך. את אהבת חיי, אני כל החיים אוהב אותך גם אם אהיה נשוי לאישה אחרת".

"אל תדבר כך, אמיר. אנחנו עדיין צעירים. זה לא מתאים לדבר על נישואין".

"את אוהבת אותי?"

"כן". שיקרה, כמו שלמדה לשקר בקלילות לאביה ששאל מידי יום איך היה בבית הספר.

הוא חייך מרוצה אחר פתח את המגירה והושיט לה מעטפה חומה.

"מה זה?" שאלה.

"מעטפה מאבא שלי, כסף". חייך.

שרי רצתה לקרוע את המעטפה ולספור את השטרות שהיו בתוכה, אך לא הרגישה נוח לעשות כן בנוכחותו של אמיר. היא רצה הביתה בשמחה.

"יש לך מצב רוח למרות שאת לא מפסיקה לשקר לאבא" התריסה לעברה אסתר כשפגשה אותה בכניסה, "מעניין מה הוא יחשוב על הבת המועדפת שלו לאחר שידע שאת לא מגיעה לבית הספר כבר שבוע ימים".

"אל תאמרי לו שאני מבריזה מבית הספר. זה סתם יעציב אותו ויש לו מספיק עניינים לדאוג להם". שרי הוציאה מכיסה צרור שטרות "קיבלתי כסף מאבא של אמיר על הציורים. מה דעתך שאני אצייר אותך ונמכור גם את הציורים האלה? כך תוכלי גם את להרוויח מעט, בואי נגיד חמישים אחוז".

אסתר כיווצה את גבותיה "את משחדת אותי כדי שלא אספר לאבא?"
שרי חייכה. "משהו כזה".

אסתר הניחה את מרפקה על הקיר ונענעה קלות את עקבה בפוזה של דוגמנית "את יכולה לתת לי משהו מראש?"

שרי צחקה ופתחה את המעטפה, מתבוננת בגאווה בשטרות הרבים. אחר שלפה שטר אחד ומסרה לאחותה. "תגידי לי מתי מתאים לך".

אסתר הנהנה ותחבה את הכסף לכיסה "עוד משהו". הוסיפה.
שרי הביטה בה בשאלה.

"אני לא מוכנה להיות מודל אם את לא חוזרת ללימודים סדירים".

"את חושבת שאני לא רוצה ללכת ללמוד, אבל אני לא מתכוונת לספוג עוד מכות, הן כמעט רצחו אותי לפני חודש".

"אז תצטרכי לספר לאבא ולהשאיר את ההחלטה בידיים שלו, אני לא אתן לך להמשיך ולשקר לו".

"אם את תפסיקי להתחצף אליו".

"אני כבר לא עושה את זה. טוב, לפעמים אני כן".

שרי חייכה אליה "אני מבטיחה לך שממחר אנסה שוב ללכת לבית הספר ואם המצב לא ישתפר אערב את אבא".

אסתר התרצתה ושרי הלכה לעברו של אביה. היא ישבה בקצה הספה עליה הוא ישב ונשקה לאחותה תמר שישבה סמוך אליו. "מחר אני מציירת את אסתר", בישרה לאביה.

"והיא הסכימה?" התלהב אביה. מאושר על שהן מסתדרות.

"גם אני רוצה". אמרה תמר.

"אבל ציירתי אותך כבר מאה פעם". דגדגה אותה שרי והמשיכה בשיחה עם אביה "אני משלמת לה, כך שיש לה כאילו הסברים מוצדקים לשיתוף פעולה איתי, ואם כבר מדברים על תשלומים..." שרי מסרה לו את המעטפה שקיבלה מאביו של אמיר.

"מה זה?" שאל אביה מופתע.

"ציירתי כמה ציורים בשביל נאזיר. הוא אוהב את הציורים שלי".

"איך אפשר לאהוב את הציורים שלך?" התקוממה אסתר, "הוא קונה אותם רק כדי לעזור לנו".

"כמה הוא ירצה לעזור לנו אם נמכור לו ציור שאת מודל בו?" התלוצצה שרי.

"שלא תעיזי למכור לו ציור שלי".

"אבל סיכמנו חמישים חמישים". אמרה שרי, "לדעתי נוכל להרוויח יפה מאוד אם נמכור את הציור כפי שאני מתכננת לעשות אותו". ניסתה לשדל את אחותה.

אסתר שיחקה בכדור טניס צהוב, "אני אחשוב על כך".

"מתי מתאים לך?" שאלה שרי.

"אני אודיע לך". ענתה אסתר.

שרי חזרה ללימודים והופתעה לגלות שהיעדרותה הארוכה שינתה את יחסה של נאהיד אליה. בימים הבאים, ההצקות פסקו כאילו לא היו מעולם. אמנם רוב הבנות שמרו ממנה מרחק, אך היה זה כמו טיפת מים חמים שהוסיפו למים קרים וענוגים, שאותם הסכימה שרי ללגום ביום חמסין. לקח לשרי חודש להגיע שוב לפסגת סולם הציונים ומצב רוחה הרקיע שחקים. מידי יום לאחר הלימודים, נהגה לשבת בחורשה ולצייר כשאמיר יושב בשקט לידה, צופה בה ומנסה לנחש את שם הציור כדי להרשים אותה ולזכות באהבתה. מפעם לפעם הייתה שואלת אותו אם אינו עייף מלשבת כך ללא מעש והוא היה משיב לה שלעולם לא יתעייף מלהביט בה, בגופה הדק והמעודן, בפנים שהיו יצירה מיוחדת שכל פריט בה נבחר בקפידה והונח במקום המתאים. בעיניו היא הייתה מלאך שמצא דרכו מהשמיים לארץ והוא תהה אם היא לא חשה בכאב כשנפלה על האדמה.

כשהיו יוצאים מהיער, היה מתעקש ששרי תסביר לו את משמעות הציורים. "אם אתה לא יודע לבד, לא אוכל לאהוב אותך", השיבה. נדמה לה שבכך מצאה מפלט מאהבתו שהרי גם אם ינחש את האמת, היא תמיד תוכל להגיד שתשובתו אינה נכונה. "תני לי רמז". היה מתחנן. "אני נותנת לך לראות אותי מציירת, זה רמז מספיק עבה".

באחד הפעמים כשאמיר ישב לצידה כהרגלו. הוא שמע קולות והניח את אצבעו על שפתיו כדי שהיא תהיה בשקט. "שמעת משהו?" לחש אחרי זמן מה. שרי הביטה סביבה, אך לא ראתה דבר "כנראה הרוח". "שמעתי לחישות". המשיך אמיר. "אתה בוודאי הוזה", צחקה שרי, "ישבת יותר מידי בשמש".

אמיר לא השיב. פניו נותרו רציניות ומודאגות "משהו לא בסדר, אני אומר לך". שרי לא ענתה לו. "אני לא אניח שיקרה לך משהו". אמר וניראה לפתע בוגר מהילד שישב לפני רגע בשקט לצידה ומילא אחר מבוקשה. "למה שיקרה לי משהו?" אמיר הביט סביב. "משהו לא נראה לי". "הכול בסדר אמיר, תפסיק עם ההפחדות שלך". הוא שוב נדרך, "את בטוחה שאת לא שומעת כלום?" "כן, אני בטוחה שאני לא שומעת כלום". שרי המשיכה לצייר, אך אמיר קם ממקומו נסער מעט.

"בואי נלך מכאן, אני לא רגוע". הוא עזר לה לקפל את הדברים ומיהר לצאת מסבך העשבים וקני הסוף. "ניפגש פה מחר אחרי הלימודים". אמר כשנפרדו ליד הבית. "לא. מחר אחרי הצהריים אני הולכת עם אסתר לאגם, אני רוצה לצייר אותה יפהפייה ומיוחדת, אני אעשה לה את הציור הכי יפה שעשיתי בחיים. כל מי שיביט בו יראה שחקנית קולנוע בהתהוות. ברקע אני אצייר כל מיני אלמנטים הוליוודיים". "אני אשב בלי להפריע, את יודעת שאני יכול לעשות את זה". "כן, בודאי, אבל אני רוצה להיות עם אסתר לבד. בדיוק עכשיו אנחנו מתקרבות זו לזו, ואני רוצה לנצל את ההזדמנות הזאת לעוד דברים מלבד ציור, ואנא אמיר, אל תתחבא בסבך ואל תצפה בנו. תן לי להיות איתה לבד".

"טוב אז נראה אותך בבית הספר ותזכרי שגם כשאני לא מביט בך, אני רואה אותך".
שרי נופפה בידה לשלום וצעדה לעבר ביתה.

4

שרי פילסה לאסתר דרך בתוך הסבך. היא הופתעה לראות עד כמה אחותה נרגשת ומצפה. "אני רוצה שתציירי אותי כמו שחקנית, את יודעת איך הן נראות?"
"אל תדאגי, אני מציירת אותך בצבעי שמן, לוקח לצבע הרבה זמן להתייבש, כך שאני יכולה לתקן כמה פעמים עד שתהיי מרוצה, אבל אני בטוחה שלא יהיה צורך בתיקונים".
"את מציירת אותי על בד או על נייר?" שאלה אסתר.
"על בד. כל החודש האחרון ציירתי לנאזיר על נייר עם צבעי אקריליק כדי שהציורים יתייבשו מהר וגם כדי להוציא פחות כסף על חומרים. עכשיו אני רוצה סוף סוף לעשות משהו שונה, משהו למען הנפש ולא הכיס".
"הבנתי, תציירי אותי כמו השחקניות של שנות החמישים, הן היו כל כך יפות".
שרי הביטה בה בפליאה. "מעניין שאת אומרת את זה, כי גם אני חשבתי לצייר לך תסרוקת ישנה כמו של קתרין הפבורן... בקיצור את תופתעי לטובה".
הן הגיעו לאגם ושרי ארגנה את הדברים שלה. "זהו, עכשיו תכנסי לאגם ואני אצייר אותך".
"רגע" אמרה אסתר. הורידה את השמלה מעליה ונכנסה לאגם בבגד ים.
"הבאת בגד ים?" התפלאה שרי.
"אז מה רצית שאכנס לאגם בבגדים?"
"טוב, תרגישי בנוח לעשות מה שבא לך".
אסתר נכנסה לאגם וניסתה לביים תנוחה של דוגמנית.
"אסתר, אני לא מצלמת אותך, אלא מציירת אותך". שרי הרימה את שולי שמלתה ונכנסה לאגם. "אני רוצה ליצור דמות אחת משתי תקופות שונות. בואי שבי מעט בתוך המים בזוית כזאת". היא אחזה קלות בראשה של אסתר והזיזה אותו מעט שמאלה, פניהן קרובות זו לזו.
"יש לך פנים כל כך עדינות. הרבה רוגע כמו האגם הזה. בגלל זה תמיד אמרו שאת חמודה ואני המופרעת לא?" אמרה אסתר.
"את לא מופרעת, את אוהבת לצחוק ולעשות שטויות ואנשים מבוגרים לא כל כך מבינים את הראש שלך". חייכה שרי.
"כי הם מעדיפים ילדים שקטים, כמוך". חייכה אסתר. "בגלל זה תמיד קיבלת מחמאות לא? כמה הייתי שונאת כשהיו אומרים לי ללמוד ממך להתנהג יפה".
"גם אני לא אהבתי כשהיו עושים השוואות בינינו".

"אבל לך זה היה יותר נוח. את תמיד היית המוצלחת, המוכשרת, היפה". היא הניחה יד על לחיה של שרי. "בגלל זה לא אהבתי אותך, קינאתי בך". שרי הובכה מדבריה של אסתר, היא לא הייתה רגילה לקרבה כזאת עם אחותה וידה של אסתר על לחיה. עד כמה שהשתוקקה לכך, מגעה היה מוזר. "גם את מאוד יפה, ואני בטוחה שתהיי שחקנית גדולה ותראי לכולם מה את שווה".

אסתר נשכה את שפתה התחתונה והשפילה מבטה. "מה קרה?" שאלה שרי בסקרנות. אסתר הרימה ראשה וחייכה במבוכה. "את חושבת שגם אמיר חושב שאני יפה?" שרי הביטה באחותה ברוך, לא היה לה כל מושג שאסתר מאוהבת באמיר. "כן, אני בטוחה שגם הוא רואה שאת יפה".

"את חושבת שבאותו היום שהוא קרא לנו להכין שיעורים ביחד, זה היה בגלל שהוא נדלק עלי?"

שרי לא רצתה לשקר לאסתר, אך היא גם לא רצתה לשבור את ליבה. "יכול להיות... בעצם, בטוח שכן".

אסתר חייכה חיוך גדול ופיזרה את שיערה "נחזור לציור, אני מעדיפה את השיער למעלה ונופל לצד אחד".

"ומה עם סגנון שנות החמישים?"

"זה כבר לא חשוב לי, העיקר שאראה כוכבת".

"או.קיי". אסתר הרימה שוב את כל השיער באצבעותיה כלפי מעלה, אחר כופפה את ראשה והרימה אותו בתנופה אחורנית. קווצות שיער נותרו על פניה ושיוו לה מראה פראי ומיוחד. שרי השליכה סביבה כמה ענפים, דבר שגרם לאסתר לצחקק. "האגם יותר מידי שליו". הסבירה שרי. "בכל מקרה, אני אצור ציור שבו הצללים ישברו את קרני השמש ואת כל האור אוציא כאילו מתוך האגם. אני אגרום לפנים שלך להראות באור כפול: צד קורן ושמש כמו האגם, וצד אחר יהיה נסתר ואפלולי כמו הצללים שאצור".

"נשמע מעניין".

"עכשיו אני צריכה להטביע את הרעיון בראשי, זה ייקח לי חצי דקה" הוסיפה, "ולאחר מכן, תוכלי לעשות כל מה שאת רוצה אפילו לשחות, עד לרגע ששוב אזדקק לך".

הייתה שתיקה קסומה כאילו הטבע הגן על שתי האחיות שזו להן הפעם הראשונה בה חלקו את זמנן יחדיו. אסתר ישבה בתוך מימי האגם, שיערה השחור סתור, ופניה המעודנות של שרי הרצינו, כשהנציחה את דיוקנה של אחותה. הזמן חלף מבלי שחשו בכך.

תכניסי את ידיך לתוך המים רגע". ביקשה שרי שרצתה ליצור תחושה של רעד במים. "עכשיו הניחי את ראשך לאחור על המים, אני רוצה לראות את פנייך כחלק מן האגם".

"לא אני לא רוצה להרטיב את השיער, אני מעדיפה שיער יבש, כך אני נראית טוב יותר".

"אני אעשה אותך הכי יפה בעולם, תסמכי עלי, אבל אני חושבת איך עושים ציור שכולם יאהבו, לא רק אסתר".

"אוף". רטנה אסתר והתכוונה להכניס את שיערה למים.

"את צריכה עזרה?" שמעה שרי את קולה של נאהיד וקצב פעימות ליבה התגבר. נאהיד צעדה לעברן עם מינה ושתי בנות נוספות ששרי לא הכירה. הן ניגשו לאסתר ושרי חששה שהולך לקרות הגרוע מכל "אסתר צאי מהמים תברחי!" צרחה לעבר אחותה, אך נאהיד

כבר אחזה בשיערה של אסתר "אחותך הציירת רוצה שיער רטוב שכולם יאהבו". אמרה ודחפה את ראשה של אסתר לתוך מי האגם. בועות עלו מן המים. שרי ניסתה לעצור את נאהיד, אך שתי הבנות אחזו בידיה ומנעו ממנה אפשרות לחליץ את אסתר מהמצב. נאהיד משכה בשיערה של אסתר והוציאה את ראשה מן המים, כשאסתר ממהרת לשאוף עמוקות כדי להסדיר את נשימתה ומשתעלת ללא הרף.

"את רוצה שאעשה זאת שוב, כדי שתוכלי לצלם זאת בראשך גברת ציירת?"
"לא נאהיד, עזבי אותה, תני לה ללכת, בואי תעשי בי מה שאת רוצה, רק אל תגעי באחותי".

"גם תורך יגיע, אבל קודם נטפל באחותך". והיא שוב דחפה את ראשה של אסתר לתוך המים, עכשיו לזמן יותר ממושך, ושוב נגלו פניה של אסתר, מנסה לנצל את הרגעים האלה כדי לאסוף כמות חמצן שתספיק לה לשרוד את השקיעה הבאה. שרי הבינה שגברת לא רק לצרוח ואולי לגרום למישהו לשמוע אותה ולהגיע לאגם, מתפללת שאמיר כהרגלו מסתתר בקרבת מקום ויוכל לסייע להן. צריחתה הדהדה בכל האזור, אך איש לא הגיע. אחת הבנות סתמה את פיה ושתי נשכה אותה. היא ניסתה לבעוט ברגליה ולחבוט בהן כדי להשתחרר מאחיזתן ולעזור לאחותה, אך לא הצליחה. שוב ושוב נתחב ראשה של אסתר למים, שוב ושוב צצו פניה של אסתר המבקשת מעט חמצן כדי לשרוד בדקה הבאה. אט אט איבדו פניה את חיותן ואת הרצון להיאבק, חולשה ניכרה בהן, מנשימות גדולות המתערבבות בתוך מי האגם עברה לנשימות קטנות, אוושות קלות.
"היא עדיין נושמת". אמרה נאהיד בתוך כל הטירוף הזה ושיחררה את אסתר חסרת התנועה.

"נראה לי שהיא מתה". נבהלה מינה. "כדאי שנברח".

אך נאהיד לא מהרה ללכת מהמקום. היא פסעה באיטיות לעברה של שרי "אני מקווה שלמדת את הלקח, בית הספר אינו בשבילך". הבנות שחררו אותה מאחיזתן והיא רצה היישר לעבר הגופה ששקעה במים הרדודים שחזרו לשקט שלהם, מוחקים כל זכר למאבק בין התוקפנות ויצר החיים שהתחולל שם. היא שמעה את מינה המתרחקת אומרת בקול מודאג "אני חושבת שהרגנו אותה, היא מתה".

הגופה הקטנה היתה מונחת בתוך המים בדממה מבהילה. שרי גררה את אחותה החוצה מן האגם, היא הניחה את ראשה על ברכיה וליטפה את פניה חסרות החיים. היא לא היתה מסוגלת לזוז מהמקום. החשיכה ירדה על האגם האכזר. זה שהבטיח שקט, שלוה ופטימיות, אך רצח את אחותה. השמש שהייתה עדה לתקרית, עשתה אף היא את דרכה לתוך מי האגם, שותקת. רשרוש עשבים נשברים עלה מקרוב, מישוהו קרב אליה בריצה. הצעדים דממו והנה אמיר ישב לידה, הוא הבין את שהתרחש ואמר חלושות "ידעתי שמשוהו כזה יקרה. ראיתי שכבר מחשיך ואת לא הגעת, ובאתי לפה". אמיר דיבר, אך שרי לא נעה ולא זעה "אסור שאביך ידע שהיא מתה, חייבים לקבור אותה, חכי פה, אני אלך להביא כלי חפירה". לאחר מספר דקות הוא שב והחל בכריית בור בין השיחים, הוא משך את גופתה של אסתר, והשתדל להניחה בעדינות בתוך חלקת הקבר הקטנה. שרי נעה קדימה ואחורה בתנועות שהטילו בו אימה, גם הבעת פניה הייתה סתומה ועיניה התמקדו בנקודה קבועה, כאילו לא הבחינה באמיר ובמעשיו לידה. הוא אסף את ציוד הציור "בואי, חייבים ללכת, אל תגידי כלום לאבא שלך, עדיף להשאיר אותו בתקווה שהיא תחזור ביום מן הימים ושלא איבד אותה לעולמים".

שרי נכנסה לחדרה והתיישבה בפינת החדר, נעה קדימה ואחורה עוצמת את עיניה כאילו בניסיון למחוק את המחזה המחריד לו הייתה ערה.

"איפה היית עד עכשיו?" שאל אביה שהלך אחריה לחדר. אך שרי המשיכה לנוע קדימה ואחורה, קדימה ואחורה מניחה את ידה על אוזניה, ממאנת להקשיב לדבריו או לשמוע את מי האגם פותחים וסוגרים על נשימתה של אחותה. אך לא היה בידיה כדי להחריש את הקולות, והם עלו ושצפו בראשה, מנסים להטביע את שפיותה, לבלוע אותה אל קירבם.

אביה הביט בה מודאג.

"איפה אסתר?" נחרדה אמה.

הזכרת השם אסתר, גרמה לשרי לנוע בתנודות יותר גדולות ולמלמל משפטים חסרי פשר. "זה לא מפסיק, זה לא מפסיק..."

"מה לא מפסיק?" שאל אביה, אך שרי המשיכה למלמל כשהיא עדיין סותמת את אוזניה

בידיה בחוזקה "זה לא מפסיק, זה לא מפסיק..."

"זה לא נורמאלי, האופן שהיא מתנהגת". אמר אביה לאמה.

"אתה חושב שכדאי לפנות למשטרה?" שאלה אמה.

אביה שאף עמוקות. הוא היה מודאג ביותר וקולו כמו נסדק כשאמר לאמה "שתיהן היו באגם היום, יכול להיות שרבו. נחכה כמה שעות... אולי המצב של שרי ישתפר, או אולי אסתר תגיע ונוכל לשאול אותה מה קרה. בכל אופן, אני חושש שקרה משהו לא טוב ואני לא רוצה לסבך את שרי עם חקירות במשטרה. גם כך המצב שלה לא טוב".

האם הנהגה, היא הסכימה עם דבריו של בעלה, אך החרדה ניכרה על פניה ובידיה, אותן חככה זו בזו בתנועה אובססיבית.

השעות נקפו ואסתר לא הגיעה ולא חל גם שיפור במצבה של שרי. ניסיונותיו של אביה לשכנע אותה להיכנס למיטה במקום לשבת בפינת החדר עלו בתוהו. כל שאלה על אסתר גרמה לה לזעזוע יותר עמוק שהתבטא בהנעה מהירה עוד יותר של גופה ובפרץ חדש של מלמול חסר פשר. הרופא שהוזמן למקום, הודיע להם שבתם סובלת כנראה מטראומה. "משהו קשה עבר עליה". הוא נתן להם כדורי הרגעה וביקש לדווח לו אם מצבה לא ישתפר.

הכדורים השליכו את שרי לתוך שינה עמוקה ופינו את מחשבותיו של אביה לדאגה לאסתר. הוא בילה את הלילה בין החדר בו ישנה שרי לבין השביל ליד האגם, קורא בשמה של אסתר ומקונן על מר גורלו. שתי בנותיו, בבות עיניו, נמצאות במצוקה ואין לאל ידו לסייע להן. הוא לא ידע למי לדאוג קודם, לבתו שאיבדה את שפיותה או לבתו האחרת שנעלמה. הוא ליטף את ראשה של שרי "אל תדאגי, את תהי בסדר גמור..." אחר כך קם ממקומו ועשה את דרכו שוב לאגם, לבית הספר ובחזרה הביתה, עד שאור הבוקר הסתנן אט אט להכרתו, מחזיר בו את ההכרה שאסתר אבדה.

הוא הביט בשרי. עיניה היו עצומות וידה על ברכו. זמן תפילת שחרית הגיע, אך הוא לא רצה להשאירה לבדה. הוא יישא את תפילתו פה בחדר ולא יעזוב את בתו עד שתתעורר.

כשפקחה את עיניה, דומה שלא זכרה מאומה מקורות יום אתמול. היא שתקה, אך שתיקתה זעקה לשמיים. אביה הביט בה, מחכה לראות מה תעשה, האם תמשיך להתנווד ולמלמל דברים חסרי פשר? היא חדלה מהמלמולים ומהתנודות. הוא לא ידע אם זהו אות מבשר טוב או רע.

"היא מרגישה טוב". אמרה אימה, "אולי נלך לדבר איתה? אני יוצאת מדעתי, אני חייבת לדעת איפה הבת שלי".

"אני יודע. אבל אני מפחד לדבר, פן מצבה שוב יחמיר".

"אבל אין ברירה. אנחנו צריכים לדעת מה קרה עם אסתר. חבל על כל דקה שעוברת".

אביה הנהן בהסכמה, לקח נשימה עמוקה ונשף אותה החוצה בקול נשבר.

האם התיישבה על המיטה שם שכבה שרי בתנוחת עובר כשמבטה מורכן. "איך את

מרגישה?" שאלה.

שרי לא ענתה.

אימה הניחה יד על ראשה. "את רוצה לספר לי מה קרה?"

שרי לא הגיבה.

"רבתן אתמול?"

שתיקה.

"רק תגידי לי דבר אחד. היא חיה? הכול בסדר איתה?"

שרי נזכרה בדבריו של אמיר שעדיף שהוריה יחשבו שהיא חיה. שרי הנהנה והצליחה

לשמוע את אנחת הרווחה מפיה של אימה.

"טוב, אחרי שתרגישי יותר טוב, תספרי לנו מה קרה".

שרי שוב התכנסה בתוך עצמה ואימה קמה ממקומה.

בימים שלאחר מכן, המשיכה שרי לשכב במיטה ולשתוק ואביה חשש לשאול אותה על

אסתר, פן תשוב למצבה הקודם. עתה הוא היה זה שהתנדנד על מיטתו ולא הצליח לעצום

את עיניו, מבכה את היעלמותה של אסתר, חושש שמא יחסו המועדף כלפי שרי גרם לה

לברוח מהבית, כמו שאימה עשרות פעמים שתעשה, או שמא נחטפה בידי בני עוולה. הוא

סילק מראשו את המחשבה שאולי מצאה את מותה והוא לא ידע את מקום קבורתה לעולם,

והעדיף להאמין לשרי שהיא חיה במקום כל שהוא.

כמה ימים לאחר מכן, ראה את שרי נכנסת למקלחת ומתלבשת. הוא החליט לפתוח

בשיחה שגרתית כדי להכשיר את הקרקע לשיחה הטעונה יותר. "את הולכת לבית ספר?"

שאל.

היא הנידה בראשה לשלילה.

"למה לא?"

"כי אני רוצה בית ספר אחר". אמרה בקול חנוק.

הוא הביט בה תוהה. "למה?"

"ככה" ענתה בלחישה.

"אבל זה בית הספר הכי טוב בסביבה, את יודעת כמה חשוב לי שתלמדי בבית ספר

טוב".

הדמעות זלגו מעיניה של שרי.

הוא העביר את ידו על לחייה וניגב את דמעותיה "קרה משהו שאת רוצה לספר לי? את

יכולה לסמוך עלי. זה משהו שקשור לאחותך?" העז לשאול, למרות שחשש להרע את

מצבה.

"אני לא יודעת מה קרה". ענתה חלושות כשהדמעות נשפכות מעיניה.

הוא בחן את פניה, בודק בינו לבין עצמו אם ניתן להמשיך בשיחה והחליט שעליו ליטול

את הסיכון. הוא חייב לדעת מה קרה לביתו אסתר. "הלכת לאגם עם אחותך כדי לצייר

אותה וחזרת בלעדיה. קרה שם משהו?"

"אני לא זוכרת". ענתה עדיין בוכייה.

תשובותיה החמירו את תסכולו. הוא ידע שיש מקרים בהם אנשים שחוו דברים קשים שוכחים הכול. הוא קיווה שלא זה מה שקרה לשרי. אסור שהמידע על גורלה של אסתר ישקע בתוך התת מודע של שרי ויעלם. הוא ראה אותה חומקת ממנו בצעדים מהוססים ויוצאת מהבית.

שרי התיישבה בצדו האחר של האגם, שקועה בעצמה. עוד בטרם שקעה השמש, ראתה את אביה עושה את דרכו בשביל, תר אחריה וחושש לאבד אותה כפי שאיבד את בתו האחרת. הוא חלף על פני חלקת הבכא. לא יודע שמעבר לעשבים הגבוהים טמונה גופתה של בתו, התיישב במרחק מה משם ונשא תפילה.

"אנא ממך, קח אותי במקומה, החזר אותה מהמקום שבו היא נמצאת". שמעה את אביה זועק, סבור שהוא נמצא לבדו. ההד כמו יצא מקברה של בתו וזעק את אותה הזעקה. הוא התכופף על ברכיו, ראשו מוטה מטה וידיו על ראשו. הדמעות שהגיר לחלחו את עיניה של שרי. אביה קם ממקומו והמשיך לעבר בית הספר, מחפש אותה בדרכו. היא יצאה מבין השיחים וצעדה חזרה הביתה, חולפת ללא אומר ליד אמיר שעמד בכניסה לביתו.

מחצית השעה לאחר מכן, אביה נכנס בדלת, מחייך ומנסה לשדר תחושה שהכול בסדר, אך העצבות היתה שרויה בכל פינה בבית, ובלילות שוב עלו קולות בכי ותפילות חרישיות מכוון חדרו, ושרי ידעה שתפילתו לעולם לא תענה.

5

חודשיים לאחר היעלמותה של אסתר, סיפרה לה אמה שסבה ודודיה ברחו לאמריקה, והתקווה הקלושה שיעזרו להם לשוב ולחיות חיים טובים יותר – פינתה את מקומה לכניעה. שרי ראתה שאין בכוחו של אביה לשאת את המכות שניחתו עליו בזו אחר זו. הוא דעך מיום ליום, חדל לעבוד, וכבר לא התאמץ לחייך לבני ביתו. ארוחות ליל השבת היו עצובות והסיפורים שבעבר הקפיד לספר מידי שבת - נדמו. עיני אביה, שבעבר שרי הייתה בטוחה שיכלו להאיר את החושך, כבו והתעוורו. במשך ימים שלמים היה יושב על הספה ומחכה למותו. אוכל ושותה רק מעט, כדי צורכו. המחסן, שהיה המקור למסכנותם, כמו כפה את מראהו על חיהם.

המשא על כתפיה של אמה גדל, כך גם כאבי הגב והתקפי האסטמה. שרי ביקשה ממנה לאפשר לה לנקות את ביתו של נאזיר, למרות שרצתה להיות רחוקה מאמיר, אך היא סירבה.

"בשום אופן לא אתן לך לבייש את עצמך ואותנו", אך שבוע ימים לאחר מכן נפלה על משכבה חולה ולשרי לא נותרה ברירה.

"את לא צריכה לעשות דברים כאלה, את ציירת גדולה, יום אחד הציורים שלך יהיו שווים הרבה כסף", העיר לה נאזיר כשהגיעה לנקות את ביתו.

"ועד שיגיע היום הזה, אני צריכה להתפרנס". שרי כבר לא האמינה שגלומה בה הבטחה כלשהי, מאז שאביה חדל ממחמאותיו, גוועו שאיפותיה ואמונתה בעצמה.

נאזיר צחק והביט לתקרה "מתנה משמיים יש לך, את מציירת ציורים שאפשר להביט בהם שעות על גבי שעות. הם גורמים לאדם להתחבר לרגשות הכי כמוסים שלו". הוא שקע בשתיקה, מהרהר בדבר מה. לאחר מכן כמו התעורר ופנה לשרי "תראי, אני לא צריך יותר ציורים למלון שלי". שרי התעצבה. "את האחרונים שקניתי ממך, לקחתי לחבר שלי בשם חידאן. יש לו גלריה גדולה בטהרן ועוד גלריות באיספהן ומקומות אחרים. הוא גם משווק ציורים למוסדות פרטיים וציבוריים. הראיתי לו את הציורים שלך. הוא מאוד אהב אותם ומעוניין לעבוד איתך. סיכמנו על מחיר". נאזיר חיך ונקב בסכום שגרם לשרי לעצור את נשימתה בפליאה. "אבל זה הרבה כסף..." אמרה בתימהון.

"לא כל כך הרבה. הוא אפילו חושב שאנחנו מנצלים אותך. יש רק בעיה אחת, איך תצליחי לעמוד בכמות ההזמנות?"

רעיון הבזיק במוחה של שרי. "אני חושבת שאימא שלי תוכל לעזור לי. אבל אז לא יהיה מי שינקה לך את הבית". שרי קיוותה שלמרות זאת, נאזיר יסכים. זאת הייתה הזדמנות פז להוציא את אימה מעבודות הניקיון הקשות שרק החמירו את מחלת האסטמה ממנה סבלה.

"אימא שלך יודעת לצייר?" התפלא נאזיר. "אני יודע שהייתה מעצבת תכשיטים, אבל לא ידעתי שהיא גם ציירת".

"היא מציירת הרבה יותר טוב ממני".

"אם כך, כנראה שאצטרך לחפש לי עובדת ניקיון אחרת... אבל על האוכל שלה אני לא מוכן לוותר". הוסיף נאזיר וחיך. "תשוחחי עם אימך בנושא ואם זה מתאים לה, גם אני אסכים, אבל תני לי שהות למצוא לי עובדת ניקיון אחרת במקומה".

שרי רצתה לחבק אותו, אך נרתעה. על אף הכול, הוא עדיין היה בעל הבית שלהם.

שרי רצה מביתו של נאזיר לעבר אימה ששכבה במיטה. "נאזיר סידר לי עבודה גדולה, אני ארוויח הרבה כסף". אמרה בהתלהבות "אמרתי לו שאם לא אצליח לעמוד בעומס העבודה - את תעזרי לי, ככה לא תצטרכי לעבוד קשה כל כך בניקיון".

אימה הביטה בה בהערכה, אבל הטילה ספק אם אכן תהיה מספיק עבודה לשתיהן. "כל הכבוד לך, אבל בואי נחכה שיביא לך את העבודה הנוספת ואז נחשוב מה לעשות".

"כן, גם כך הוא אמר שהוא צריך קודם כל למצוא לו עובדת אחרת במקומך".

שרי ניגשה לאביה וחיבקה אותו בעדינות. "יהיה לנו כסף, קיבלתי עבודה גדולה". היא חשה את ידו החלושה מרחיקה אותה מעל פניו, אישוניו צרבו בה. נעלמה מהן הרכות. לרגע חשבה שחשף אותה ואת דבר מותה של אסתר, אך היא יחסה זאת לתחושת האשם שלה. פניו הלכו והצטמקו כמו שמחת החיים שלו שדעכה, והוא רק בן שלושים ותשע. היא הביאה אוכל מהמטבח, מקווה שאם תתמיד ותאכיל אותו יתחזק ויחזור להיות כמקודם.

הוא אכל מידיה, כשמבטו כמדקרות בפניה. על אף תחושת האשם, הוסיפה להאכיל אותו והוא המשיך לאכול מידיה ולנעוץ בה את מבטיו. שרי שכנעה את עצמה שאלה מבטים עגומים הנובעים ממצבו ולא מבטים מאשימים. אך יום אחד, אחז בידה בעוצמה שדומה

שריכוז בה את כל הכוח שעוד נותר בו, כאילו לקח נשימה אחרונה לפני המוות. "היכן אחותך?"

שאלתו הקפיאה את גופה. עתה הגיע תורה להירתע ולנעוץ בו עיניים מפוחדות. היא סובבה את זרועה בעדינות בתוך כף ידו מנסה לשחרר אותה מאחיזתו. החלק העליון של גופו התרומם, פניו קרובות לפנייה, אך הוא לא הצליח להתרומם זמן רב וראשו נשמט לאחור, הוא אחז בחולצתה בניסיון אחרון להישיר מבט בעיניה ולגלות בהן את סודה החבויה. היא נסה מהמקום נחרדת. בחזרה, נשענה על הדלת, חשה בהאשמותיו של אביה חודרות מבעד לדלת ומעבירות בגופה צינה. היא הייתה חייבת לדבר עם אמיר, אך לא הייתה מסוגלת לעבור דרך מבטיו של אביה, ויצאה דרך החלון.

"אבא שלי יודע שאני אשמה במה שקרה לאסתר". אמרה לאמיר.
"את לא אשמה, את לא רצחת אותה, את רק מסתירה את האמת לטובתו, עדיף לו לידה שנעלמה מילדה שמתה".

"אני לא בטוחה שאתה צודק, אני רואה אותו הולך ונעלם, הולך ומאבד צלם אנוש".
אמרה בקול נשבר.

אמיר הרים את כתפיו "את לא הזמנת את הרצח הזה, את לא אשמה בו, זה כואב לך הרבה יותר ממה שיכאב אי פעם לאביך. נכון הוא חולה, הוא שרוי בדיכאון, אבל זה יעבור".

"זה לא רק דיכאון, הוא ממש הולך ונחלש, הוא אפילו לא מסוגל לאכול לבד".
"לדעתי, אסור לך לספר לו, אם את דואגת לו אל תספרי לו, זה יגמור אותו".
היא חזרה לבית דרך החדר שהפך ל'סלון'. אביה שלח בה מבטים חודרים. היא השפילה מבטה והלכה לחדרה בצעדים מהוססים וקטנים.

"שרי את פה? בואי תתני לאבא שלך לאכול". שמעה את אמה.
שרי לא ידעה כיצד לסרב מבלי לעורר תמיהה אצל אמה. היא ניגשה לתמר "בואי, תני לאחותך חיבוק חזק". תמר חיבקה אותה חזרה.
"את רוצה לעזור לי להאכיל את אבא?" ביקשה מתמר מתוך תקווה שאביה יתנהג אחרת לידה.

"יש לי הרבה שעורים". ענתה תמר והשאירה את שרי לשבת עם הצלחת בידה, מול אביה המסרב לפתוח את פיו ולאכול מידה. היא נשכה את שפתה התחתונה בכאב, תוהה מתי אימצה את ההרגל הזה של אסתר. אחר קמה בצעדים מהוססים וניגשה לאימה שהייתה במטבח "אבא מתעקש לא לאכול. תנסי את".
"למה מה קרה?"

שרי הרימה את כתפיה.
אימה הלכה לעבר מיטתו והאכילה אותו. "הנה הוא אוכל". אמרה לה אמה בתוכחה.
"לפני רגע הוא סירב לאכול, אולי הוא מעדיף שאת תאכילי אותו". היה ברור לשרי שאביה כבר לא אוהב אותה.

"אל תדברי שטויות. נכון שלמה שהבת שלך מדברת שטויות?"
פניו של אביה נותרו חתומות.

מאותו היום השתדלה שרי לשמור מרחק מאביה. פעמים רבות רצתה להגיד לו שהיא אוהבת אותו ולספר לו את האמת, שאין לה יד במותה של אסתר, אך בכל פעם שרצתה לעשות כן, הופיעו פניו הכחושות מול פניה ומבטיו החודרים והמאשימים הצליפו בה. היא חשה שאין לה די כוח לעמוד בפני מבטיו ובפני האימה שנסך בה הזיכרון, אך לעיתים,

כשאמה ביקשה ממנה לעשות משהו עבורו, הייתה נאלצת להתקרב אליו ואז הייתה עושה את הדבר תוך חשש כבד.

באחד הימים כשהייתה עסוקה בחצר הבית בהכנת ציור נוסף לחברו של נאזיר, אמה ביקשה ממנה להוציא את אביה לשמש. שרי הובילה אותו מהבית לחצר, משתדלת שלא לפגוש בעיניו. היא הושיבה אותו על הכיסא בתנוחה שאפשרה לו לצפות בה מציירת, מקווה שהדבר יגרום לו אושר כבעבר. הוא אכן הביט בציור ברוב עניין. שרי ניצלה את הרגעים שהפכו לנדירים כדי לזכות בהערכה מציידו ועדכנה אותו שהציורים הוזמנו על ידי חברו של נאזיר תמורת סכום הגון שיוכל לסייע למשפחה ושהיא אפילו שיתפה את אימה בעבודה והיא תצטרף אליה ברגע שנאזיר ימצא עובדת ניקיון חדשה. אביה לא הגיב, ואז לפתע, כמו מן השאול, נשמע קולו, נמוך ועם זאת זורה אימה: "את הרגת את אחותך, רבתן באותו היום ואת הרגת אותה בטעות".

שרי חשה את הסערה בגופה. האירועים עברו במוחה כמו סרט אימים. היא הרימה את ידה מתוך רצון להכות את אביה שהאשים אותה ברצח של אחותה, שהעז לייחס לה אינסטינקטים רצחניים כשל נאהיד, אך ידה נעצרה. מבטו המאיים התחלף בהבזק למבט מפוחד, עוד ידה באוויר ואמה יצאה החוצה מזועזעת "איך את מעזה?!"

שרי עמדה ליד כן הציור בוכה בכי מרורים יודעת שאכזבה את אביה ועכשיו גם את אמה. היא נכנסה לחדרה ונשכבה על המיטה בוכייה. זהו, היא חייבת לספר לאביה את כל מה שהתרחש, אסור לו לחשוב שהיא זאת שרצחה את אסתר. נכון, היא לא סיפרה לו על מותה וקברה אותה כדי להסתיר ממנו את האמת. את האשמה הזאת הייתה מוכנה לשאת, אך בשום אופן לא את האשמה של לקיחת חיייה של אסתר.

בלילה כששכבה ליד תמר וחיבקה אותה, סיכמה בינה לבין עצמה שמחר בבוקר תספר לאביה את כל האמת. ההסתרה לא שיפרה את מצבו של אביה, אולי גילויה של האמת יעשה זאת. עם הגיעה להחלטה זאת, ננסכה בה שלושה שבועות רבים. היא חשה מעין מסך משי הסוגר על עיניה. בפעם הראשונה מאז מותה של אסתר נמה שנת ישרים.

לפתע נשמעו זעקות שבר. שרי קמה ממיטתה בסערה, ומצאה את אמה מחבקת את אביה, זועקת ובוכה "שלמה, מה נעשה עכשיו, איך נסתדר בלעדיך?" שרי עמדה נטועה במקומה, חושבת: איך העזת למות לי עכשיו, למה לא חיכית עד הבוקר? תמר קמה מהמיטה צופה במחזה של אמה רוכנת על אביה. תמר נצמדה לשרי שלא התפנתה לטפל בה ולהסתיר מפניה את המחזה הקשה. כל כולה הייתה שקועה בתוכנית שהשתבשה. האם ידיעת האמת הייתה מונעת את מותו?

היה זה חג הפסח. אבל בביתן של שרי, אימה ואחותה הקטנה תמר לא נמצא דבר שיזכיר את החג, למעט "לחם העוני" – המצות. בעבר הייתה אימה הולכת לשוק, קונה את הבד הכי מפואר שמצאה והופכת אותו למפת שולחן. לאחר מכן הייתה עורכת עליה כלים נאים, תוך הקפדה אפילו על הפריטים הכי קטנים. היא תמיד זכתה למחמאות. לכולם היה ברור שאצבעותיה הפכו כל דבר, פשוט ככל שהיה, ליצירה מיוחדת.

בתשע וחצי בערב פרשו אימה ותמר למיטותיהן, משאירות את הכלים מאחריהן. שרי ניקתה את השולחן ושטפה את הכלים, לאחר מכן נטלה את כן הציור ויצאה איתו לחצר. השמיים היו זרועים בכוכבים זוהרים ומרצדים. שנידמו בעיניה כאלפי נרות זיכרון לאביה ואחותה. היא התיישבה על הדשא ושקעה לתוך הלילה האפל ולתוך הזיכרונות. רק בפסח שעבר הכול היה כה שונה ויפה. כל המשפחה המורחבת ישבה ביחד כשקריאת ההגדה מוטלת על הנכדים ועל פי סדר ישיבתם. אסתר התעקשה בכל פסח לקרוא את המשפטים שבסיומם כולם קראו "דיינו". כדרכה, היא רצתה להיות במרכז העניינים. חיוך עלה על שפתיה כשנזכרה כיצד אסתר הייתה מציגה את טקס היין ומכות מצרים, היא הייתה גורמת לכולם לצחוק כשאשתו של יצחק, אילנה, מהסה אותם ומזכירה לאסתר שאת ההגדה צריך לקרוא ברצינות גמורה, אחרת אין פה כוונה ובלי כוונה אין אלא יציאה ידי חובה.

אסתר קראה לה "משביתת השמחות" וכדי לנקום בה, הייתה מתעקשת בסיום הסדר, לשיר סולו את "אחד מי יודע" מהתחלה ועד הסוף ובעברית. רק כדי לראות את אילנה מתפתלת משעמום משום שלא הבינה את המילים. היא הייתה מחכה שהשיר יגמר כדי שתוכל לחזור ולרכל עם האורחות. במצוות "לא תלך רכיל" היא פחות דקדקה, כמו שלא דקדקה בחינוך ילדיה ולא שלחה אותם ללמוד עברית. הוריה של שרי, לעומת זאת, הקפידו על לימודיהן של שלושת בנותיהן ודרשו מהן ללמוד עברית עד ששרי ואסתר דיברו עברית כמעט ברמת שפת אם, ואפילו תמר הקטנה ידעה לדבר עברית ברמה טובה.

שרי ניסתה לחשוב באיזה שלב אסתר התרחקה ממנה? היא העבירה בראשה את השנים שעברו, אך לא הצליחה למצוא את נקודת הקרע. במקום זה עלו וצצו רק הרגעים האחרונים והזיכרונות המשותפים, ואיתם הגעגועים. כמה רצתה לנקום בנאהיד שלקחה ממנה את אסתר ואת החיים לצידה. אך לא הייתה שום דרך להזיק לילדה הזאת, בתו של חבר הפרלמנט. בכל אופן, לא עכשיו...

לרכישת הספר לחץ כאן!

כל הזכויות שמורות לנאוה דיקסטרה.